

Õpilasleht

Kes on Õ? / Riigieksamisüsteemist / Malevasuvi / Maa ja kosmos /
Kuidas üksinda reisil hakkama saada? / Kuidas veetsid suve noored lauljad / Liputajad /
Kas lähme kohvile? / Balti III Noorteolümpiaad / Sally stuudio kunstikool

minu haridus õpilaskonverents

Noored võtavad sõna!

Õhtul meelelahutusprogramm,
kus esinevad kuumad noortebändid.

Tasuta registreerumine ja
lisainfo kodulehel.

www.eyl.ee/minuharidus

Noorte ehitatav riik

eesti üliõpilaskondade liit

Haridus- ja Teadusministeerium

EESTI VABARIIGI JUUBELIAASTA

Toimetus / sisukord

TOIMETUS

SIRJE RATTUS peatoimetaja / sirje@opilasleht.ee
SANDER OTS online toimetaja / sander@opilasleht.ee
TRIINU UPRUS arvamustoimetus / triinu@opilasleht.ee
LIIS EPRO uudistetoimetus / liis@opilasleht.ee
PIRJO KIKKAS uudistetoimetus / pirjo@opilasleht.ee
MARJU NÖMME kultuuritoimetus / marju@opilasleht.ee
KATHARINA TOOMEMETS meelelahutustoimetus / katharina@opilasleht.ee
KILLU TIIGIMÄE Viljandi korrespondent / killu@opilasleht.ee
ARDI ILVES fotograaf / ardi@opilasleht.ee
JAAK KAEVATS kujundaja / jaak@opilasleht.ee
MARI UTKIN turundus ja reklaam / mari@opilasleht.ee

KAASA TEGID

HEILI KÄRG
DEIVI SARAPSON
MERILIN PIIPUU
GUIDO TREES
ANETTE RÄNI
EDVARD LJULKO
HENRI KIIVIT
ANNIKA OJASILD
KATRE KIKKAS
ERKKI JAANHOLD
JANIKA PÄRN
INDREK NIIBO

VASTUTAV VÄLJAANDJA

MTÜ Eesti Õpilasestinduste Liit
Faehlmanni 5, 10125 Tallinn

Faehlmanni 5, 10125 Tallinn
Toimetusel on õigus kirju ja kaastöid soovi korral lühendada. Kaastööd ei kuulu tagastamisele.

Ootame lugejatelt kaastööd ja aktiivset koostööd. Kui märkate midagi, mis võiks pakkuda huvi ka teistele, andke sellest märku vihjetelefonil 6 015 300 või e-posti aadressil info@opilasleht.ee.

Õpilasleht ilmub üheksa korda aastas.

VIHJETELEFON — 6 015 300

TELLIMINE — tellimus@opilasleht.ee

REKLAAM — reklaam@opilasleht.ee

KÜSIMUSED — info@opilasleht.ee

Ajakiri "Õpilasleht Õ" on autorikaitseobjekt.
Igasugune täielik või osaline kopeerimine ilma Õpilaslehe kirjaliku loata on rangelt keelatud

TRÜKK

Printall

04	—TOIMETAJA VEERG— Kes on Õ?
06	—ESCU LEHT— Eesti Õpilasestinduste Liidu uudised ja tutvustu
08	—MÖTE— Riigieksamisüsteem — muuta või mitte?
10	—ÕPILASTE SUVEPÄEVAD— Annimatsil õpiti vanast uut tegema
12	—EESTI ÕPILASMALEV— Meentused möödunud malevasuvest
15	—GALLUP— Mida tegid Sina suvel?
16	—ASTRONOOMIALAAGER— Mida kosmoses uut?
18	—KONTSERDIELAMUS— Kiri sõbrale
20	—ÜKSI PETERBURIS— Kuidas üksinda reisil hakkama saada
23	—STAARIKÜSITLUS— Kuidas veetsid suve meie noored lauljad?
24	—KONTSERDIELAMUS— (M)Ärkamisae
26	—MUST LK— Appi – liputaja!
28	—HARRASTUS — Sally Studio kunstikoolist räägivad kooli õpilased
30	—EKSPERIMENT— Kas lähme kohvile?
32	—KES SA OLED?— Horoskoop ja test
33	—TEADAANDED— Balti III Noorteolümpiaad. ISIC vahetas logo.

Kes on Õ?

Triinu Uprus

Pirjo Kikkas

Millega parandan mina maailma?

Nagu öeldakse, tuleb maailma parandamist alustada isendast. Viimasel ajal olen ennast rohkem jälginud ja üritanud väikeseid muudatusi läbi viia. Kuid laiemalt võttes mõtlen ka teistele, mitte ainult endale. See parandab nii mõndagi siin maailmas.

September tuleb...

Kahjuks tuleb oma pea nüüd suveelamustest puhastada ja koolile keskenduda. Suvi oli tore ja puhata meeldis mulle ka, kuid ... tuleb tunnistada — ma ootan kooli.

Küsimus, millele loodan järgmise aasta jooksul vastuse saada. Kelleks ma tahan saada?

Triinu Uprus

Kuidas parandan mina maailma?

Aga äkki peab enne leidma enda koha siin maailmas ja alles siis seda parandama hakkama?

Möödunud suve kõige piinlikum hetk

FHM-i peatoimetaja Robert Kõrvits saatis mulle ühe pisikesse artikliga seoses pildi endast kirjaga "See kõige uuem pilt". Pilt osutus miskipärast täiesti potisiniseks! Arvasin, et mulle tehakse nalja. Niisiis lõkerdasin oma laua taga naerda ning saatsin vastu: "Aga meil on täiesti vanast ajast pilt Teist siis — seal olete ikka inimliku nahavärviga." Tuli aga hoopis välja, et mu arvuti ekraan oli miskipärast korrast ära. Ütleme nii, et ma oleks tahtnud maa alla vajuda!

Küsimus, millele loodan järgmise aasta jooksul vastuse saada. Mis on minu kirjandi teema?!? Ma juba pabistan, noh.

Katharina Toomemets

Kuidas parandan mina maailma?

Ma ei ole väga kindel, et ma nüüd eriline maailmaparandaja olen, kuid siiski püüan alati käituda nii, et maailm ja ümbruskond sellest kahju ei saaks (prügi mahaviskamine on see, mida ma kõigest väest väldin).

Möödunud suve kõige piinlikum hetk

Hea küsimus. Piinlikke hetki jagub kindlasti, kuid ühtki eriti intrigeerivat seika ei tule küll ette. Üks piinlik vahejuhtum siiski suve alguses oli. Nimelt käisin ma oma sõbra keskkoolilõpetamisel ning kui aktus läbi sai ja käes oli aeg minna õue lõpetajaid õnnitlema, olin ma üks esimestest, kes välja jõudis. Minu selja taga oli veel umbes 100 inimest, kes uksest välja tahtsid saada ja siis jäi mu kingakonts pöramat vahele kinni. Ja kui ma seda sealt välja üritasin tõmmata, ei liikunud see ilmselgelt paigast, nii olin ma sunnitud kinga jalast võtma ja käega ta sealt välja tõmbama. See oli tõesti piinlik.

September tuleb...

... ja käes on 12. klass. Mina olen juba peaaegu pool suve kooliminekut oodanud ja nüüd on see lõpuks käes! Varsti tuleb hakata juba lõpukleidi peale mõtlema ja nii see kooliaasta lähebki.

Marju Nõmme

Kuidas mina parandan maailma?

Uskuge või mitte, aga teie ees on väike maailmaparandaja isiklikult. Igas minu teos peitub heatahtlik motiiv, mis mingil määral mõjutab kui mitte just maailma, siis kallist kodumaad kindlasti.

Möödunud suve kõige piinlikum hetk

Rahvusvahelisel olümpiaadil pidin laulma "Põdramaja", kuna keegi teine laulda ei osanud või ei tahtnud. Aga mind motiveeris see, et kui me seda ei laulda, siis eesti keel ei kõlaga sel suurel sündmusel.

September tuleb...

... kuum! Me ei jõua veel koolipinki istudagi, kui juba tuleb päike välja ja hakkab meid praadima. See on nagu Murphy seadus, et siis kui õpilased on kohustatud koolis käima, on väljas kõrvetav päike...

Killu Tiigimäe

Kuidas parandan mina maailma?

Mina parandan maailma nii — hommikul ärkan üles, veedan duši all umbes pool järgnevat tundi, pesen hambad, süüa paar võileiba ja joon teed. Suundun peegli ette, kus järgnevad pool tundi sätin juukseid ja vallatlen puudriga. Seejärel riietun mõnusalt, kuid korralikult. Lähen välja ja naudin elu. Mina = maailm. Parandades ennast, parandan maailma. Ja tõesti, kui mu juuksed on ilusad, siis on mu enesetunne parandatud küll!

Möödunud suve kõige piinlikum hetk

Ärkasin 12. augusti hommikul. Olin väsinud ja segamini juustega ning pakkisin tusase näoga tekki kotti. Olin just lõpetamas, kui minu juurde tulid Ott ja Jaan, EÜE rühmajuhid. Jaan kallistas mind ning lausus meelalt nilbe häälega: "Tere hommikust, Killu!". Seda kuuldes oleks igauks mõistnud, et midagi on valesti. Ott ainult naeris. Nilbelt!

Õhtul, kui kuulsin, miks see kummaline stseen hommikul aset oli leidnud, oli mul oi-oi kui piinlik. Punastan siiani, kui sellele mõtlen.

Küsimus, millele loodan järgmise aasta jooksul vastuse saada. Kas tegelikult ka on mõistlikum konspekteerida sinise pastakaga? Ja isegi kui on, kas ma hakkan seda tegema, sest mulle meeldib must kirjutusvahend viis korda enam.

Ardi Ilves

Kuidas parandan mina maailma?

Olen abivalmis ja aitan inimesi igal võimalusel.

Möödunud suve kõige piinlikum hetk

Rattaga pimedas sopasesse kraavi sõitmine sõprade silme all.

Suvesündmus 2008, mida meenutan ka kümne aasta pärast. Elu24 tööle saamine.

Sirje Rattus

Kuidas parandan mina maailma?

Olen aru saanud, et tõde ja õigust pole mõtet taga ajada, sellega maailma ei paranda. Andestan, kui keegi teeb mulle haiget. Olen tänulik, kui keegi teeb pai. Ja üritan mitte ainult iseendaga tegelda.

Möödunud suve kõige piinlikum hetk

Mõtlesin, et mul tuleb jälle valetama hakata, aga siis tuli siiski üks enam-vähem piinlik hetk meelde. See oli ühel mõnusal muusikaüritusel, kus oma viieaastase tütre ringi jõlkusin. Äkki sirutas tüdruk näpu pikalt ette, osutades vastutulevale mustale meesisikule, ja kisas: "Vaata, NEEGER!"

Küsimus, millele loodan järgmise aasta jooksul vastuse saada. Millest on tehtud asfalt?

Liis Epro

Kuidas parandan mina maailma?

Nakatan teisi inimesi oma energia ja rõõmsameelsusega, millest mul peaaegu kunagi puudust ei tule.

Möödunud suve kõige piinlikum hetk

Arvasin Viru keskuses kõndides, et näen malevakaaslast. Poiss oli seljaga minu poole ja kõndis minu ees, aga no oli sada protsenti sõbra moodi. Jooksin siis täie hooga selga talle ja samal ajal karjusin: "Jou musiiiii!" Muidugi oli üllatusmoment suur, kui poiss ennast naerusi minu poole keeras ja kui ma aru sain, et ma olin täiesti vale inimese selga hüpanud. No oli ikka piinlik küll!!!

Suvesündmus 2008, mida meenutan ka kümne aasta pärast. Maleva kokkutulek Põltsvahe, kus me saime kolm päeva lausvihma. Viskasime oma telgist kruuside kaupa vett välja ja õhtuti, kui külm hakkas, vahetasime oma läbivettinud riided natukene vähem läbivettinud riide vastu välja. Meie aga kannatasime ära ja ei teinud välja, sest me oleme siiski kanged malevlased!

Terekest,

Deivi Sarapson,

Hoiad käes hetkel esimest Õpilaslehte sel hooajal ja loed Õpilaslehest esimest minu kirjutatud lauset, tubli.

Möödas on kolm kuud, mil saime puhata koolist, kaasõpilastest, õpetajatest, tundidest ja mõni ka kodustest. Nüüd tuleb uuesti võtta end kokku ja keskenduda koolielule. See kõik tundub päris keeruline, sest keskendumis raskused on nii mõnelgi meist. Usun, et igal ühel on enda eredaim hetk suvest ... Mõelge sellele ja meenutage ... Tundke, et nüüd on see hetk ja nautige seda, tooge see eredas ka tänasesse päeva ja asjad lähevad lodusamalt. Räägin veidi enda parimast mälestusest. Selleks on Õlaulupidu. Usun, et paljud teist käisid seal ja nautisid toimuvat. See kõik oli tõsine Isamaa tunne, see kuidas inimesed sinna kohale saabusid. Samuti ka meie koos üliõpilastega moodustasime väikese rongkäigu, see ühtehoidmine, lippudega lehvitanud, kaasa laulmine- lihtsalt meeletu ... Koju minnes mõtlesin veel sellele ja proovisin mõista, mis toimus. Mõtlesin, et võib olla minu aja noored lihtsalt järgivad kedagi teist, sest meie pragusel ajal ei võitle vabaduse eest vaid seisame selle nimel ja need on kaks erinevat asja. Kuid siiski teadmine ja uskumine, et Eesti riik on vaba, on põhiline. Presidendi kõnet kuulates mõistsin täielikult, kui hea on olla eestlane, samas ma tean, et see tunne on jääv. Hetkelgi youtube'ist videosid vaadates jooksevad külmajudinad üle keha, sest see on võimas tunne. Oeh, kuid hetkel aitab meenutustest, siiski on see tunne, millega mina hoian oma positiivsust. Suvel oli kindlasti veel palju teha, kes käis tööl, kes vanaema juures, kes sõelus pealinna vahet, kes istus sõpradega õhtuti koos, kes rändas, kes puhkas, kes nautis lihtsalt Eestimaad ...

Aga maa peale tagasi tulles soovin meile kõigile kõige paremat, stiilsemat, uhkemat, lõbusamat, targemat, õnnelikumat, mõnusamat, sõbralikumat, mõistvamat, teguderohkemat, positiivsemat ... kooliaastat.

Hetkel loed viimast minu kirjutatud lauset selles Õpilaslehes, palju õnne.

Eesti Õpilasesinduste Liidu suve + ja -

Pluss	Miinus
—Eesti Õpilasesinduste Liidu meeskonnaga on suve jooksul liitunud arendusjuht Anette Ráni, avaliku poliitika ekspert Edvard Ljulko, Õpilaslehte peatoimetaja Sirje Rattus ja Õpilaslehte assistent reklaami ja turunduse alal Mari Utkin.	—Suvepäevade korralduskulude katmiseks kirjutatud projekt ei saanud rahastust ja tekkis oht, et õpilaste suvepäevad võivad sel suvel ära jääda. Siiski tulid õpilastele appi Eesti Õpilasesinduste Liidu kauaaegsed partnerid ja suvepäevad said siiski edukalt korraldatud.
—Liidu juhatus on esimeste töökuude jooksul kohtunud juba Eesti Vabariigi presidenti Toomas Hendrik Ilvese, haridus- ja teadusministri Tõnis Lukase ning Riigikogu kultuurikomisjoni esimehe Peeter Kreitzbergiga.	—Töötajate suvepuhkused lisasid juurde töökoormust juhatusel liikmetele.

Meeskonnatöö õpilaste heaks

Eesti Õpilasesinduste Liidu meeskonna tuumaks on juhatus ehk õpilased, kes juhivadki igapäevaselt Liitu. Lisaks juhatusele on veel olemas büroo ehk väikesed tublid abilised, kes aitavad Liidu juhatust ja liikmeid enda professionaalsete oskuste ja teadmistega. Nüüd on neil au end tutvustada ning ühtlasi annavad nad teada, millega võiksid abiks olla.

Heili Kärge,
tegevjuht
heili.karge@escu.ee

Saab sind aidata: aitab kõiges liidu meeskonda ja liikmeid, kuid kahjuks psühholoogilise nõustamise kabinet on veel avamata.
Eriline anne: Tema vastupidavuse tõestuseks on Tartu suusamaratoni läbimine ja nüüdseks juba üle 2 aasta liidu tegevjuhi kohustuste täitmine.
Lemmik toit: sefiirtort.
Huvitavad faktid: Lõpetas suve alguses psühholoogia magistriõppe ja abiellus suve lõpus.

Anette Ráni, arendusjuht
anette.rani@escu.ee

Saab sind aidata nendes küsimustes: liikmed, ISIC-õpilaskaart.
Eriline anne: õpib noorsootööd Pedagoogilises Seminaris.
Huvitavad faktid: vanem õde neljale nooremale õele, tiitliga „Tublim Organisaator“ 2008 Tundungite Kevadpäevade organiseringist eest.
Lemmiktoit: mocha kohv (vedel šokolaad, espresso, piim, vahu-koor, šokolaaditükid ja pähklid).

Henri Kiivit
henri@escu.ee

Saab sind aidata, kui abi vaja kell neli öösel.
Eriline anne: oskab olla eriti oranž.
Lemmiktoit: seapraad ahjukartuliga - nämm nämm.
Huvitavad faktid: peavad inimesed ise välja uurima.

Annika Ojasild
annika@escu.ee

Saab sind aidata: küsimustes, mis on seotud Euroopa Liidu liikmesriikide õpilasesindustioonidega.
Eriline anne: Annika on ka suur looduslaps.
Lemmiktoit: kõik muu peale Prantsusmaa mereandide, eriti ahjukartul.
Huvitavad faktid: kardab kinniseid ruume (ka torusid) ja üksindust.

Deivi Sarapson,
juhatusel esimees
deivi@escu.ee

Saab sind aidata: Küsida võib kõike.
Eriline anne: Looduslaps nr 1.
Lemmiktoit: mocha kohv valge šokolaadi ja piparmündiga, kodus tehtud coffee latte, lagrits, eriti lagritsajäätis.
Huvitavad faktid: kolme kooli vilistlane, kultuuri tarbib igal kujul.

Erkki Jaanhold,
aseesimees, hariduspoliitika valdkonna juht
erkki@escu.ee

Saab sind aidata: suhete, murede ning vast ka poliitiliste (eelkõige hariduspoliitiliste) küsimustega.
Eriline anne: mitte väsida. Kui vaja siis tahtjõu abil on valmis tegema tegusid, mille peale mõni normaalne inimene ei tulekski. Lisaks on Erkkil eriline anne mõlakas olla. Ütleb asjad välja nii, kuidas keegi neid kuulda ei tahaks.
Lemmiktoit: pigem jook - kohvita elu ette ei kujutaks.
Huvitavad faktid: on oma tulevikuplaani paika pannud. Suhetes pole püsivust. Otsib ekstreemusi. On võimeline end tahtlikult vigastama ning fännab alpinismi. Meeldib üleüldse maapinnast kõrgemal turnida.

Sirje Rattus,
Õpilaslehte peatoimetaja
sirje@opilasleht.ee

Saab sind aidata, kui soovid saada juhtivaks õpilasesinduse liikmeks. Eriline anne: pöörane köögiteenus, halastamatu tähenärija.
Lemmiktoit: komm.
Huvitavad faktid: ühel hetkel hakkavad kõik tema kellas vales-ti käima, mistõttu liigub umbes, kudenud kaks konnaga kampsunit, hammustanud sõrmest klassijuhatajat.

Mari Utkin,
Õpilaslehte assistent, turunduse ja reklaami valdkond
mari@opilasleht.ee

Saab sind aidata: kui on küsimusi reklaami või turunduse alal, astu aga ligi. Niisama võib ka tulla, ei hammusta.
Eriline anne: ükski probleem ei ole lahendamatu.
Lemmiktoit: sushi, piparmündijäätis šokolaaditükkidega ja värskelt pressitud apelsinimahla.
Huvitavad faktid: lootusetu loomaarmastaja, kellel tulid hambad suhu juba 9-kuuselt.

Janika Pärn,
bürooassistent
Janika.Parn@escu.ee

Saab sind aidata: nii mõistuse kui ka jõuga.
Eriline anne: ei anna kergesti alla – võitleb lõpuni!
Lemmiktoit: spagetid ja friikartulid. Kõigesöödik!
Huvitavad faktid: oskas viie aastaselt lugeda kirjatähtedes, kuigi trükitähti veel ei tundnud. Tema saavutuste hulka kuulub lisaks gümnaasiumi kuldmedaliga lõpetamisele ka hulkuvatele koortele uute kodude leidmine.

Katre Kikkas
katre@escu.ee

Saab sind aidata: kõigis küsimustes seoses projektidega.
Eriline anne: tuleb kõikidest olukordadest välja püstipäi.
Lemmiktoit: Itaalia toidud, sefiirtort.
Huvitavad faktid: 7-kordne tädi, väga mitmekülgne inimene, on hambaarsti näpust hammustanud, on laulnud laulu, milles pole r-tähte.

Edvard Ljulko,
avaliku poliitika ekspert
edvard.ljulko@escu.ee

Saab sind aidata, kui tahad osaleda Eesti haridussüsteemi arendamises.
Eriline anne: õpib Tallinna Ülikoolis andragoogikat ehk koolitamist.
Lemmiktoit: need lõunasöögid Vapianos.
Huvitavad faktid: pronksmedal rahvusvaheliselt astronoomia olümpiaadilt (Peking, 2006).

Riigieksam, «minu suurim õpetaja»

Merilin Piipuu

Foto: Ove Maidla / Postimees

Juba pikemat aega mõtisklevad Eesti riigijuhid ja haritlased praeguse riigieksamisüsteemi vajalikkusest ning funktsioonidest. Üks õpilane võtaks selle lühidalt kokku lausega: miks ma seda jama õppima pean?! Või hoopis - kus mul seda kõike vaja läheb? Vastust ei oska õpilase küsimusele vist keegi öelda. Samuti ei oska keegi öelda, kuidas ja kas me riigieksami süsteemi muutma peaksime. Siiski on selge, et õpilaste arv väheneb tulevate aastate jooksul sedavõrd, et Eesti riigi ülikoolid hakkavad oma sisseastumiskatseid muutma. Sellest tulenevalt kaotab praegune riigieksamiteks õppimine oma funktsiooni. Kuidas saada teada, milline süsteem on parem ja õiglasem? Ehk peaksime endilt ennem küsima, mille jaoks või mida me üldse õpime? Jutustan teile loo ühest tavapärasest Tallinna linnas elavast koolijütsist, vaatame siis, kuidas tema koolitee kulgeb.

Ma usun, et enamik teist nõustub minuga, kui ütlen, et riigieksamite süsteem on mugav. Sooritades viis eksamit, saab ühte viisi lõpetada keskkooli ning asuda õppima ülikooli. Teisalt tingib mugav süsteem meis mõtlemise: ah, esitan tulemused mitmesse kohta, küll kuhugi ikka sisse saan ning nii ei vaevugi me mõtlema, mida me tegelikult tahame ja soovime õppida.

Lasteaia õpetajate ülesanne on õpetada lapsi lugema ja kirjutama. Kui lasteaiapäev läbi on, jooksevad lapsed koos vanematega eelkooli, et saada parim ettevalmistus päris kooli astumiseks. Ema käekõrval sammub laps ühe riigieksamite pingereas esikümnes asuva kooli katsetelt teisele, kuni lõpuks ühte neist läbikäidud koolidest ka sisse saab. Esimesed neli aastat mööduvad kiiresti. Võib-olla vaatavad e-koolis vanematele vastu ainult viied. Ehk säravad ka 9. klassi lõpetades hinnetelehel vaid viied. Põhikoolieksamid mööduvad ilma pikemate juttudeta ning laps ongi gümnaasiumi lävel. Mida me täpsemalt pärast lugemist ja kirjutamist õppisime, seda enam õieti ei mäletagi. Kuid ometi mäletame, et hinded olid kõik viied. Poisid ja tüdrukud, kellel polnud viiterida, läksid riigieksamite edetabelis umbes 185. kohal asuvasse äärelinna gümnaasiumidesse ning keegi ei tea, mis neist edasi sai. Julgemad läksid kutsekooli. Meie õpilane jätkas aga õpinguid selles samas koolis, mis asub riigieksamite edetabeli esikümnes.

Kolme aasta jooksul kogunes väga heade

hinnete kõrvale ka häid, sihiks oli teha hästi riigieksamid, et siis astuda ülikooli. 11. klassi lõpus tegi meie õpilane geograafia riigieksami, suhtumisega — ehk kuskil ikka vaja läheb. 12. klassi lõpus sooritas õpilane eesti keele, matemaatika, inglise keele ning ajaloo eksami. Enne iga eksami sooritamist käis õpilane pärast koolipäeva ka vastavatel tasulist ettevalmistuskursustel ja täitis nii kõik oma vabad õhtupoolikud. Kuna ta eksamite valiku hetkel veel täpselt ei teadnud, mida õppida tahab, esitas ta tulemused õigusteaduskonda, arstiteaduskonda, kasvatusteaduskonda ja igaks juhuks proovis sisse saada ka geenitehnoloogia valdkonda.

Sellel, mis meie õpilasest edasi sai, ma pikemalt ei peatu. Teada on vaid, et tänaseks on ta ülikoolis eriala vahetanud koguni kolm korda.

Seega ma usun, et enamik teist nõustub minuga, kui ütlen, et riigieksamite süsteem on mugav. Sooritades viis eksamit, saab ühte viisi lõpetada keskkooli ning asuda õppima ülikooli. Teisalt tingib mugav süsteem meis mõtlemise: ah, esitan tulemused mitmesse kohta, küll kuhugi ikka sisse saan ning nii ei vaevugi me mõtlema, mida me tegelikult tahame ja soovime õppida.

Praegu kehtiv, endas väga suurt teadmiste mahtu hõlmav, küllaltki „kirves“ süsteem, pole kuigi mugav ka nende jaoks, kes ei taha ülikooli minna, vaid suunduvad tööturule, kutsekooli või lähevad sootuks välismaale õppima.

Me ei tea ka, mis sai meie koolijütsi sõpradest, kes läksid äärelinna koolidesse, kas nad sooritasid positiivselt kõik riigieksamid või jäi neil mõni sooritamata ning nad ootavad järgmist aastat, et siis uuesti proovida. Võib-olla küsivad nad endalt, miks üldse läksid gümnaasiumisse mitte kutsekooli? Ehk ei lubanud vanemad kutsekooli minna, võib-olla ise ei tahtnud minna kooli, kus legendide järgi saab õppida „maksimarketi müüjaks“. Kes teab, kuid teada on vaid fakt, et need, kes ei soorita sisseastumiseksameid positiivselt esikümnes asuvasse koolidesse, saavad hinnete või mõne tutvuse alusel sisse äärelinna gümnaasiumisse. Kuid kas sellepärast on nad halvemad kui meie koolijüts? Kas seepärast läheb neil elus halvemini?

Äsja avaldas haridusminister Tõnis Lukas arvamust, et gümnaasiumdtesse peaks kehtestama üleriigilised sisseastumiseksamid. Esimese hooga tekitavad taaskord uued eksamid meis pinget ja hirmu. Kuid, kui ringi vaadata, siis juba praegu on nii mitmeski

koolis gümnaasiumisse sisseastumiskatsed. Ehk ei olegi paha mõte võimaldada kõikidesse koolidesse sisseastumine ühtlustatud sisuga eksamite alusel?

Kuid pöördudes tagasi eksamite mugavuse juurde. Ma küsin endalt, miks me oleme nii mugavad ja lükkame oma elukutse valikut võimalusse hakata klikkima Sisseastumise Infosüsteemis ehk SAIS-is (e-teenus, mille abil sisseastuja saab esitada sisseastumisavalduse elektrooniliselt ja turvaliselt Interneti teel — toim), et esitada oma riigieksami tulemused kõikvõimalikele erialadele kõigisse ülikoolidesse? Kas mitte sellepärast, et inimese loomuses on lükata otsuseid ja valikuid edasi nii kaua kui vähegi saab. Mis juhtuks, kui me peaksime juba gümnaasiumi alguses valima, millist ainet ja mis mahus tahame õppida? Kunstihuvilised õpilased saaksid sel juhul õppida kunstiajalugu A-tasemel ehk süvendatult ja bioloogiat C-tasemel ehk põhiteadmisi. Esimene mõte antud süsteemi kehtestamise puhul on: äkki ma mõtlen vahepeal ümber, tahan õppida muud. Siiski usun, et gümnaasiumiastme puhul on übermõtlemisest tulenevat ainet vahetamist kergem organiseerida kui minna ülikoolis üle geenitehnoloogiast õigusteaduskonda.

Kuid, kes ütleks, mis on parem ja õigem?

Seega küsin endalt, kas ma pooldan riigieksameid või mitte. Mis mul peaks nende vastu olema, usun, et suudan end kokku võtta, õppida ning saavutada vähemalt 80-punktiline tulemus. Kuid kui küsin endalt, mida täpselt selle tulemuse saavutamiseks õppisin, mida mäletan või teada sain, siis seda ma ei oska öelda. Sama hea küsimus oleks vast, mille või kelle jaoks ma üldse õpiksin gümnaasiumis, kui riigieksameid ei oleks. Või natuke konkreetsem küsimus: kes meist pole kunagi spikerdanud ning miks me spikerdame, kui peaksime õppima iseenda mitte hinnete või eksamite jaoks? Usun, et nii mõnigi kuldmedali omanik peab tunnistama, et on spikerdanud. Võimalik, et need, kes hinnete, medali või riigieksamite jaoks õpivad, spikerdavad isegi rohkem, kui need üksikud poisid meie klassides, kes seni õpivad vaid aineid, mis neid huvitavad ja tüdrukute hinnete tagaajamise peale vaid irvitavad.

Mis edasi? Nii mõnigi hinne tänu spikerdamisele käes, riigieksamid sooritatud või sooritamata. Nüüd on tahtmine minna ülikooli või tööle. Kuid kes õpetas mind kõnelema, oma arvamuse eest seisma, esinema, organiseerima, juhtima...? •

SUVEMEENUTUS: Õpilaste suvepäevadel tehti vanast uut

Pilti tegid Henri Kiivit ja Deivi Sarapson

Sel suvel toimusid Eesti õpilaste suvepäevad 23.–25. juulil Annimatsil. Kolme päeva vältel said suvepäevalised osa mitmetest töötubadest, kus asjadest, mis muidu oleks jõudnud prügimäele, valmistati ilusaid ning praktilisi esemeid. Seda tehes õpiti lähemalt tundma erinevate materjalide taaskasutamise võimalusi. Lõbutseti muidugi ka kõikvõimalikul muul moel.

See kõik juhtus seal...

... meiega!

Moepolitsei oli range, aga õiglane.

Aga stiilsed olime me igatahes.

Isegi kokatädid olid meil tasemel.

Tegevust jagus, seega igavlema ei pidanud.

Proovitud sai näputööd — tegime vanast uut.

Ka õhtune programm oli vägev.

Red Bull annab tiivad, aga meie bull väsis ära.

Aga järgmisel aastal oleme taas vormis. Ning ka teie kõik olete oodatud!

Läheme suvel malevasse!

Katharina Toomemets
(Pildid autori erakogust)

Kuidas veedavad Eesti noored oma suve? Suurem osa puhkab, käib rannas ja veedab sõpradega aega, mõned tublimad lähevad suveks kuhugi tööle, et pisutki vanematel puhata lasta ning omal käel taskuraha teenida. Igal suvel saadetakse Raekoja platsilt teele umbes 1500 noort. Saadetakse teele küll, aga kuhu ometi? Õpilasmalevatesse, loomulikult!

Õpilasmalev enne

Esimene EÕM malevasuvi toimus aastal 1970 ning aastatega kasvasid nii rühmade suurused kui ka palgad. Kindlasti oskavad nii mõnedki meie vanematest rääkida, millega tegelesid nemad kunagi õpilasmalevas. Kindlasti oli peamiseks eesmärgiks, miks malevasse mindi, võimalus raha teenida. Meie vanemate jaoks oli õpilasmalev kindlasti midagi unustamatut ning praegugi meenuvad nad seda hea sõna ning nostalgilise naeratusega.

Õpilasmalev nüüd

„Uus millenium tõi maleva varjusurmast välja,“ võib lugeda EÕM-i ametlikult kodulehelt www.malev.ee. Kindlasti see ka nii on. Aastal 2004 allkirjastati Tallinna Raekojas ühiste kavatsuste protokoll, mis sai aluseks õpilasmalevate taasloomisele. EÕM hakkas taas elama ning igal aastal läheb aina rohkem noori linnasisestesse ja linnavälistesse malevarühmadesse raha teenima.

Malevasuvi

Malevasuvi algab igal aastal rongkäiguga Raekoja platsi, kus malevasi tervitavad linnapea ning vana malevahai Edgar Savisaar isiklikult. Samuti peab kõne SA Õpilasmaleva juhataja, kelleks praegu on Eero Kiipli. Samuti kinnitatakse avamisel ametlikult uued komandörid. Komandöriks saab rühmajuht, kes on kolm suve oma elust pühendanud malevarühma juhtimisele. Kui avamise ametlik osa läbi on saanud, minnakse bussidesse, mis sõidutavad malevlased laiali üle Eesti, paikadesse, mis saavad nende koduks ja töökohaks järgnevat kolmeks nädalaks. Just nimelt — üks malevavahetus kestab kolm nädalat. Kõlab hirmutavalt? Pole vaja karta, sest koduigatsust ei tohiks küll tulla! Samuti ei puudu ühes õiges malevas ka malevapulm, kus kaks noort (vahel ka rohkem) saavad võimaluse proovida, mis tunne on altari ees seista ja nii mõnigi kord saab just malevaabi-elust alguse ilus suvesuhe. Siiski ei piirdu malevasuvi vaid ühe vahetusega. Augusti-kuus saavad kõik malevlased taas kord kokku ühes toredas Eestimaa paigas, et maha pida kolmepäevane õpilasmaleva kokkutulek.

Kokkutulekul antakse rühmadele võimalus tõestada, kes on parim. Mõõtu võetakse võrkpallis, kõievedamises, teatevõistluses ja isegi mudamaadluses. Samuti selgitab žürii välja, millise rühma laul, lipp ja etluskava on kõige paremad. Erinevate alade eest saadud punktid liidetakse kokku ning võitja selgitatakse välja. Sel aastal oli kõige tublim Laulasmaa rühm, parim lipp oli aga Simuna rühmal.

Aeg malevasuvede vahel

Kuigi malevlaste põhiline koosviibimisaeg on siiski suvi, ei unusta SA Õpilasmalev noori ka kahe suve vahele jääval perioodil. Malevlastel on võimalus kokku saada nii lauluvõistlusel kui ka jõulupeol.

Aastal 2006 ja 2007 toimusid õpilasmaleva jõulupeod klubis Venus ning tegemist oli kostüümipidudega. Teemadeks olid „Kuulsused läbi aegade“ ning „Muinasjututegelased“. Loomulikult valitakse ka parim kostüüm ja korraldatakse ka etluskavade võistlus. Etluskavade puhul pannakse kokku võistkonnad ning neile antakse mingisugune teema, mille järgi tuleb umbes 20 minutiga kokku panna väike etendus, mille pikkuseks on tavaliselt 3 minutit.

2006. aasta lauluvõistlus toimus samuti klubis Venus, 2007. aastal korraldati see aga klubis 360 kraadi. Lauluvõistluseks valmistab iga rühm ette kaks laulu, millest üks on alati omalooming ning teine võib olla kaverdatud.

Riin Lumiste

Mudamaadlus EÕM kokkutulekul Pilstveres.

Eesti Üliõpilaste Ehitusmaleva Mõedaku II abielupaar.

Malevlaste rongäik EÕM kokkutulekul Pilstveres.

Simuna rühma võidulipp.

Lauluvõistlus on koht, kus igal rühmal on võimalus demonstreerida oma muusikalisust ning esitada teistele oma rühmalaulu.

Kuidas malevasse saab?

Registreerimine suvistes malevarühmadesse algab igal aastal umbes kuu aega enne malevasuve avamist, seega aprillis. Selleks, et end õpilasmalevasse registreerida, pead olema 15–18 aastat vana ja elama Tallinnas. Muidugi on ka teistel linnadel oma malevarühmi, kas ka sinu kodulinnal, seda kontrolli veebilehelt www.malev.ee. Samalt veebilehelt saad end ka malevasse kirja panna. Lingi „Registreerimine“ alt tuleb sul täita ankeet ja siis jääbki üle vaid vastust oodata.

EÜE

Kui sul on vanust ja elukogemust juba nii palju, et oled ÕM-ist välja kasvamas, siis on alternatiiviks Eesti Üliõpilaste Ehitusmalev. 2008. aastal võtsid neli noort neidu enda õlu- EÜE taasloomise raske koorma ning said sellega suurepäraselt hakkama! Katsetuseks avati kolm EÜE-rühma, rühma suuruseks 15 inimest. Tööülesanded ja tööpäeva pikkus erinevad õpilasmaleva omast raskuse ja pikuse poolest, kuid ka seda on võimalik nauvida! Erinevalt õpilasmalevast, kus alkohol ja tubakas on rangelt keelatud, on ehitusmalevas see lubatud.

Miks üldse malevasse minna?

Malev ei ole ainult koht, kus omale suveks

taskuraha teenida. See on võimalus saada uusi sõpru-tuttavaid. Malevlaste ütlus on, et just malevast tulevad need sõbrad, kes jäävad, ja eks ta mingis mõttes ka tõsi ole. Nii mõnigi noor on just õpilasmalevast leidnud suvearmastuse, mis vahel kestab isegi kauem, kui vaid malevasuve. Minagi olen neli suve õpilasmalevates veetnud ning võin julgelt öelda, et need inimesed, kellega malevas tutvunud olen, jäävad alatiseks minu südamesse!

Meenutus malevasuvest

3 nädalat minu suvest möödusid võrratult kauni sinise taeva all, keset kollaseid rapsipõlde, lehmalaudu ning lõputuid metsi. See oli Eesti Üliõpilaste Ehitusmaleva rühm, mis paiknes Põlvamaal imekaunis kohas nimega Põlgaste. Kolmeks nädalaks paigutati meid Põlgaste rahvamajja elama, kus oli piisavalt ruumi armumiste ja intriigide jaoks, kuid eelkõige sõprade leidmiseks. Sellist elu, nagu ma need nädalad elasin, pole ma varem elanud — kõik oli hoopis teistsugune kui suurlinnas Tallinnas olen kogenud. Jõime värsket lehmapiima, õppisime tundma puuliike ja metsa hoidma, õppisime tundma lehmade ja pullide elu-olu. käisime rastel secondhandis riideid ning autolavkas toitu ostmas. Kõik, mis me tegime, oli niivõrd maalähedane ning usun, et igaüks vaatab meist nüüd maaelule hoopis teistsuguse pilguga. Lisaks pidi igal tööpäeval üks neidudest jääma majja kõõgotimkonda, ning nii mõnelegi oli

see heaks õppetunniks, kuidas liha praadida, mannaputru valmistada või kartuleid koorida. 13-le inimesele söögi valmistamine, laua katmine ja nõude pesemine polnud kergete killast! Need nädalad olid täis maailma, iseenda ja sõprade avastamist — siinkohal jääb sõnadest väheks, et kirjeldada kõike seda, mida EÜE mulle õpetas.

Meie peamiseks tööks oli metsa harvendamine, kuid saime ka marju korjata ning viljakuivatit koristada. Viljakuivatis, 10-meetri kõrgusel ebakindlatel laudadel turnimine, ning oht kukkuda maisitünni olid parajalt hirmuäratavad, kuid meie jaoks polnud miski ületamatu ning suuremaid õnnetusi meil ei juhtunud. Meeldejäävimateks üritusteks olid umbes 12- kilomeetrine kanuumatk Ahja jõel, mis ei suutnud õnneks mitte kedagi meist tülli ajada. Pulmapidu oli meil uskumatult uhke ja suursugune — tiimitöö oli meil hea ning kui oleks vaja, siis meie suudaksime paari tunni aja kaunistada peosaali, valmistada söögid, kaunistada auto kommete kohaselt ning läbi mõelda kõik traditsioonid, mis eesti pulmadele kohased. Abieluettepanek tehti pruudile muuseas lausa puu otsas! Viimasel õhtul toimus koos külarahvaga lõpupidu, mis kestis varaste hommikutundideni. Kuigi malevanädalad on möödas, tean, et sõprus, mis malevast leitud, kestab edasi. Meie kestame edasi! EÜE jääb ja uue suve ootuses loodan järgmisel suvel taas linnast ära malevasse minna. Usun ja tean, et malev on muutnud mind paremaks inimeseks. •

Mida tegid suvel sina?

Küsitles Katharina Toomemets

Pildid: erakogu

Suvi on märkamatu mööda saanud, ning kool alanud. Oh, oleks see suvi vaid pikem olnud, nii palju jäi ju tegemata, nii paljude inimestega kohtumata ja nii paljudel üritustel käimata! Kuidas ja millega sisustasid Eesti noored oma suve? Õ just seda uurimas käiski. Neli noort inimest räägivad meile, mis nemad suvel tegid, kus käisid ning mis põnevat juhtus.

Karoliina Ojasaar, 15

Tallinna Mustamäe Gümnaasium, 9. klass

Suvi algas mul suhteliselt tempokalt, sest kohe vaheaja alguses algas mul linnasisene malev. Rühma nimi oli Tallinna Kesk-Rimi I ja viibisin seal lausa 2 nädalat. Sain väga huvitava kogemuse osaliseks ja jäin täitsa rahule. Palk oli malevas korralik, aga mõtlesime sõbrannaga natuke lisa teenida ja läksime oma kõikide vanade riietega Nõmmele kirbuturule. Seal oli eriti lõbus, saime vanadest riidetest lahti ja peale selle veel natuke kommiraha ka. Pärast seda oli üks suuremaid sündmusi mõistagi jaanipäeva tähistamine. Pidasime seda pere, sõprade ja tuttavatega Pärnu lähistel ühes mõnusa talus. Lisaks kõigele oli see veel stiilipidu, nii et nalja ja pulli sai kõvasti. Mõni päev pärast seda oli mul planeeritud reis Ameerikasse, Floridasse, isale külla. Läksingi, viibisin seal tohtus kuumuses lausa mitu pikka nädalat. Reis läks igati korda, ning lahkudes oli mul kaasas mitu head mälestust. See oli mõnus vaheldus ja hea oli muidugi isa näha. Kolm päeva pärast Eestisse jõudmist läksin jälle malevasse. Seekord oli rühmaks Hummul II. Sealne töö mulle sobis, sest marjade korjamise kõrvalt sain endal ka kõhu täis. Võin julgelt öelda, et seal veetsin ma oma elu parimad kaks ja pool nädalat. Olemise tegid eriti lõbusaks super seltskond ja toredad rühmajuhid, kes meid tegevuses hoidsid. Luban kindlasti järgmisel aastal kohal olla! Pärast maleva lõppu toimus Piliistveres EÕM kokkutulek, millest ka mina osa võtsin. Hea oli jälle kõiki malevakaaslast näha ja teiste rühmade muljeid kuulda. Väga lõbus ja hästi organiseeritud üritus oli. Ilmad olid küll halvad, kuid siiski ei kahetse ma sinna minekut. Nüüd hiljuti käisime malevaseltskonnaga kõik koos ka öölaulupeol, mis oli muidugi üks väga vinge üritus. Pärast

sed olen aega veetnud sõpradega, kelle jaoks suve alguses kahjuks aega ei jätkunud. Olen üritanud perega rohkem aega veeta ja oma väikeste vennale seltsiks olla. Hetkel olen rohkem puhkusefaasis ning valmistun vaikselt kooliminekuks.

Lilia Alamets, 17

Rakvere Õhtukeskkool, 10. klass

Minu suvi seisnes enamasti uue töökoha otsimises, sest arvestades, milline oli ilm sellel suvel, ei olnud just kõige toredam päevast päeva niisama kodus istuda. Oli ka paremaid päevi või siis nädalaid, mil sai kompsud kotti visatud ja sõpradele külla sõidetud või siis koguni sõpradega kuskil üritusel ära käidud. Üritustest kõige meeldejäävam ongi arvatavasti Airport Jam, millest jätkub juttu veel pikaks ajaks. Võin öelda, et hoolimata veidi nigelast ilmast, on minu suvi küll korda läinud, sealhulgas uusi sõpru leides, puhates ja lihtsalt elu nautides!

Helena Vânt, 18

Tallinna Täiskasvanute Gümnaasium, 10. klass

Käesoleva aasta suvi pole mul olnud just kõige põnevam. Umbes juba aasta algusest olen tööinimene olnud ning enamuse aja minu suvest ongi see ära sisustanud. Aga millegi üle mul kurta pole, kuna suvi polegi ilmade poolest eriti suve moodi olnud. Vabadel päevadel olin vahel maal - näiteks jaanipäeval. Nägin palju tuttavaid ja sugulasi, kellega ammu erilist kontakti olnud pole. Päril suve alguses kolisin ka vanemate juurest elamast ära, nii et palju vaba aega kulus ka sellele, et kõik asjad ühest kohast teise vedada ja paika sättida.

Loomulikult sai ka sõpradega aega veedetud, aga mitte nii palju kui võib-olla soovinud oleks.

Andreas Märtsen, 18

Pirita Majandusgümnaasium, 12. klass

Suvi hakkas suhteliselt mannetult, ilmad olid koledad, palju pidi tegema tubaseid toimetusi. Õnneks lubas ilm natukenegi BMX-i sõita ja väljas aega veeta. Kuna olen tihedalt seotud korvpalliga, siis juulis olin tervelt kahes spordilaagris. Augustis sain õnneks ka koos sõpradega aega veeta ja loomulikult ei kadunud ka korvpallitrennid kuhugi. Tänavused suveilmad olid küll nukrad, aga kokkuvõttes oli see minu elu üks põnevamaid ja huvitavamaid suveaegaegu!

Maa ja kosmos

Indrek Niibo
(Pildid autori erakogust)

9.-13. augustini peeti Väike-Maarjas järjekorras 13. üle-eestiline astronoomiahuviliste kokkutulek. Kuivõrd tänavu on Rahvusvaheline Planeet Maa Aasta, siis oli ka kokkutuleku juhtteemaks emake Maa. Oma maiseid ja kosmilisi muljeid jagab Õpilaslehega Indrek Niibo Tartu Treffneri Gümnaasiumist.

9. augusti hommikul kella 10 paiku viskasin veel poolunes viimased asjad kotti ja jooksin komeedikiirusel trepist alla tänavale, kus auto stardivalmilt ees ootas. Istusin kärmelt sisse ja sõit võis alata. Suunaks Väike-Maarja, Vainu Tare — Eesti astronoomiahuviliste 13. kokkutuleku toimumispaik. Sihtkohta jõudes ootas meeldiv üllatus: koht, kus üritus toimus, asus üsna metsa vahel looduskaunis paigas. Seal veetsime viis päeva tsivilisatsioonist äralõigatult, kuulates sisukaid loenguid, uurides tähti, matkates, mõõtes maad ja harrastades paljusid muid tegevusi.

Selle aasta kokkutuleku üldteemaks oli “Planeet Maa”. Seda kahel põhjusel: käesolev aasta on rahvusvaheline Maa aasta ning kokkutuleku paik asub koha lähedal, kus astronoom ja geodeet Georg Wilhelm Struve kunagi 1800-ndatel oma meridiaanimõõtmisi teostas. Maamõõtmisega saime praktilist tutvust teha ka meie: esmalt klassikalisel meetodil teodoliidiga ja hiljem kaasaegsamate meetoditega, kus kogu löbu seisneb vaid nupulevajutamisel. Jõudsin veendumusele, et maamõõtjat minust ei saa.

Asukoha tõttu korraldasime ka välja-sõidu Struve geodeetilisele kaarele. Meie meelehärmiks too päev vihmaga kokku ei hoidnud ning veest nõretades otsisime Struve Simuna-Võivere baasjoone otspunkte ning Simuna meteoriidikraatrit, mis oli end osavalt metsasügavustesse varjanud. Murphy seaduse kohaselt jäi bussi jõudes sadu järele ja bussist väljudes hakkas rõõmuga jälle pihta.

Matkapäev sisaldas ka muude tähtsamate Väike-Maarja ümbruse vaatamisväärsuste

küllastamist ning vihmast ei lasknud me end häirida. Simuna kiriku torni ronimine pakkus kindlasti kõigile elamuse ning meenutas rohkem mägironimist (see polnud allatuleku kõrval veel siiski mitte midagi). Simuna kirikus on vist läbi aja üsna sportlikud olnud. Pikniku ajaks, mis toimus Äntu Sinijärve ääres, kogunesid kõik külg külje kõrval varju alla, sest taevast tuli alla vist pool augustikuu sademenormist ja meie ümber tekkis lühikese ajaga “Uus Äntu järv”. Kõigest hoolimata oli meie ekspeditsioon kannatusi väärt ning Lääne-Virumaa on nüüd vallutatud. Ja mis tegi asja veel eriti meeldivaks — tagasi jõudes ootas meid kuum saun, bassein ja kosutav õhtusöök.

Kui loengute juurde tagasi tulla, siis needki keskendusid sel aastal rohkem meie koduplaneedile kui universumi kaugematele ja salapärasematele punktidele: räägiti nii maa mõõtmistest, meie planeedi tekkest kui ka maailma lõpu pärimustest. Kõige vägevamat poleemikat ja jutuainet kauemakski, kui üheks õhtuks, pakkus 2012. aastaks ennustatav maailma lõpu teooria.

Vaatlusöödega just hullupööra ei vedanud — vaid umbes pooled ööd olid selged ja võimaldasid meteooore vaadelda. Maksimumiks loeti 49 meteoori tunnis, mis pole üldse paha, kuid jääb kindlasti alla paljude aastate tagusele ajale, kus neid tuli kümnetes rohkem.

Ka teleskoope oli kohale toodud üksjagu ning igal laagris osalejal oli võimalus neist kõigist sisse kiigata. Vaatasime Jupiteri, mitmeid süvataeva objekte ja palju muud. Tegin vaatlustega ühe saatusliku vea — nimelt

↑ Ekskursioon Simuna kirikusse. Urmas Sisaskile on ka orelimäng käkitegu...

vedasin välja madratsi ja magamiskoti, kus sees taevasse vahtides ja langevaid tähti loendades kippus uni peale tulema ning nii ma ühel hetkel avastasingi end pärast spon-taanset suigatust niiskest magamiskotist — taevas oli jõudnud jälle pilve minna.

Üks äärmiselt huvitav osa kokkutulekust oli Urmas Sisaski kontsert, mis pakkus meile ülevaate universumi muusikast. Siinkohal tuli välja ka muusika kõikvõimsus — Urmas sõna otseses mõttes mängis taeva selgeks. Live-esituses kõlasid Urmase hittlood “Orion” ja “Cassiopeia”. Need, kes ei kuulnud, ei tea, millest ilma jäid.

Päeval, nagu juba öeldud, pakkusid pinget loengud. Ühel päeval kujunesid need pigem aruteluks. Nimelt on algamas rahvusvaheline astronoomia aasta 2009 ning selle raames on plaanis üle Eesti korraldada mitmeid üritusi, mis on suunatud just tavainimesele ning ei eelda spetsiifilisi astronoomia-alaseid teadmisi. Eesmärgiks on pakkuda inimestele rohkem infot meid ümbritsevast kõiksusest ja tuua see meile lähemale, näiteks Tartu

raekoja platsile.

Kõige selle “raske teaduse” kõrval pakkus kokkutulek ka palju astronoomiaväliseid ettevõtmisi. Lisaks matkale ja saunale oli võimalus mängida võrkpalli ja tennist, millest esimest võimalust me ka kasutasime. Siinkohal soovitus: ärge kunagi pumbake võrkpalli liiga täis, kui oma randmetest lugu peate.

Selguse huvides peaksin mainima, et astronoomiahuviliste kokkutulekud pole üldse mitte ainult asjaga professionaalselt tegelevatele inimestele, vaid ka kõigile neile, kellele astronoomia vähegi huvi pakub. Loengutemaatika lihtsustumine viimastel aastatel peaks ligi meelitama igal tasemel tähistae-vahuvilisi, sealhulgas õpilasi, kes on üritusel väga teretulnud. Järgmise aasta astronoomiahuviliste kokkutulek tuleb pisut suurem ja toimub rahvusvahelise astronoomia aasta raames Tõraveres, kus on olemas professionaalne tehnika ja ala suurimad asjatundjad. Kellel on huvi astronoomiaga tegelda või huvi tuleva astronoomia aasta vastu, saab rohkem infot veebiaadressilt www.obs.ee. •

↑ Ebaõnnestunud päikesevaatlused.

Mõistete äraseletamisi

Georg Wilhelm Struve

Eesti läbi aja kuulsaim astronoom ja geodeet (maamõõtja). Oli küll sakslane, aga töötas Tartu tähetornis (1817–1839). Ta arvutas maakera ümbermõõdu üsna täpselt.

Struwe geodeetiline kaar

Lõik maapinnal Nordkapist Musta mereni, mis läbis ka Eestit. Kaare mõõtmine aitas Struvel arvutada maakera ümbermõõdu ja hinnata selle kuju (maakera on oma pöörlemise tõttu poolustelt veidi kokku surutud ja seega veidi lapik).

Meteoor

Kosmoses olev komeedi või asteroidi (väikeplaneedi) lagunemisel tekkinud väikese läbimõõduga kivikamakas, mis on jõudnud

Maa atmosfääri ja süttinud põlema, tekitades taevasse helendava jälje. Tavakeeles kutsume seda “langevaks täheks”.

2012. aasta maailmalõpp

Palju kõmu tekitanud teema. Selle teooria aluseks on indiaanlaste kalender, nimelt on inkade ja maiade kalender on jagatud tsükliteks, ning juba üle 1000 aasta tagasi koostatud kalendri viimane tsükkel lõpeb 21. detsembril 2012. aastal. See on tekitanud palju kõneainet võimalikust maailmalõpust ning on hakatud rohkem tähelepanu pöörama kosmoses olevatele taevakehadele, mis võiksid maakera ohustada. Kuigi maad tabavate kosmiliste kehade oht pole sugugi välistatud, näiteks alles sada aastat tagasi kukkus Siberisse tõenäoliselt mingi kosmiline

keha, mis, kui oleks kukkunud pisut lääne poole, oleks hävitanud terve Peterburi linna. Siiski on teadlaste arvates jutud maailmalõpust ning inkade ja maiade selle etteennustamisest üsna ebatõenäolised.

Urmas Sisask

Muusik, elab Lääne-Virumaal Jänedal ja tegeleb universumi muusika tegemisega. Nimelt arvatakse, et kõik taevakehad tekitavad oma tiirlemise tõttu teatud sagedusega helisid. Need on aga mitukümmend oktaavi inimkõrvale kuuldavast helist allpool. Sisask on aga välja töötanud valemi, mille abil saab need helid tuua meile kuuldavatesse helistikesse. Ta on välja andnud ka mitu CD-plaati.

Lugu sellest, miks ma ühel päeval postkontorisse läksin

Heidy Meriste

Pildid: Ants Liigus/ Pärnu Postimees

Kui ma 14. augusti „hommikul“ pärast 18-tunnist und lõpuks umbes kaheteistkümne paiku ärkasin, polnud mul veel aimugi, kuhu tuuled mind õhtuks kannavad. Plaanisin üle pika aja lihtsalt rahulikult kodus olla, kuid nagu tavaliselt, ei tulnud sellest plaanist midagi välja.

Ei-ei, ärge arvake, et ma lõpetasin oma õhtu postkontoris — selle osani, mil ma oma sammud sinnapoole sean, on veel veidi aega. Tegin väikese „hommikukohvi“ ning läksin hoopis MSN-i. Ei võtnud kaua aega, kui tehti ettepanek minna õhtul Raplasse „Kiri sõbrale“ kontserdile. On tore, kui keegi toimuvate üritustega kursis hoiab, sest ise poleks ma pärast kahenädalast eemalviibimist kuidagi selle peale osanud tulla, et õhtul esinevad Raplas Tanel Padar & The Sun, Birgit Õigemeel, Jaan Tätte ja Marko Matvere. Esinejate list tundus igatahes paljutootav.

Kellaaegu arvestasin ma muidugi valesti ning auto jõudis mulle — vähemalt minu viigase ajagraafiku kohaselt — tund aega varem järele. Nõnda siis läksid ülehelikirusega jalga teksad ja lendas selga kena suvine top. Tõrts põsepuna, rispmetuši ja autosse!

Kui me kontserdile jõudsim, oli Rapla laululava juba üsna rahvast täis. Kõigest hoolimata võis eemal lava peal näha Tanel Padarit laulmas. Tal oli uus soeng: läbi mustade juuste jooksis pealae keskelt valge triip - kohe näha, et ma polnud eluga enam üldse kursis!

Õnnetuseks oli ilm aga üsna nukker. Vaikne tibutamine muutus peagi üsna meele- tuks ladistamiseks ning nii kadus ka Tanel Padar oma uue soenguga peagi vihmavarjumere taha. Kuid, kus häda kõige suurem, seal abi kõige lähem. Tanelil oli vihmase ilma puhuks kaval nipp varuks: ta soovitas meil kõigil korraga ülespoole puhuda, et vihmapiilved laiali ajada. Nii me siis tegimegi. Siiski, esialgu ei paistnud sel olevat mingit efekti. Hakkasin juba natuke kartma, et olin vaid kerge suvise topi väel tulnud, seega toetasin kontsertidel harrastatavat über-kapitalismi ning ostsin endale vihmakeebi. Õnnetuseks — aga võib-olla ka õnneks — jäi vihm peagi pärast keebiostu järele. Ei teagi, kas tegi saatus mulle lihtsalt selle keebiostuga tünge või oli meie poolt ülespoole suunatud õhuvoog selleks ajaks tõesti pilvedeni jõudnud, aga lõppkokkuvõttes oli see ikkagi tore, et taevas selgemaks muutus.

Peagi tuli lavale Birgit Õigemeel. Trügisin sõbrannaga läbi rahvamassi veidi ettepoole, et esinemist veidi lähemalt nautida. Vaikselt hakkas juba pimenema ning aeg — ajalt libis-

tus üle meie peade mõnusroosa valgusvihk. Enamus Birgiti laule olid pärit tema debüüt-plaadilt, seega olin neid ennegi kuulnud, kuid seal, sadade inimeste seas õhtuse pimeduse taustal erksatest värvidest kiirgava laululava ees, mõjus kõik kuidagi reaalsemalt ja võimsamalt.

Viimasteks esinejateks olid Tätte ja Matvere. Nad istusid koos laval ning esitasid kitarriga saatel oma tuntumaid laule, vaheladeks rääkisid aga muhedaid jutukesi seoses kirjasaatmisega - sellest, kuidas ühest armastuskirjast kõige põnevam osa ehk lõpulause tänu sellele, et ekstreemsetes tingimustes vetsus oli vaja käia, kaduma läks, ning paljust muust, kaasa arvatud sellest, kuidas omal ajal entsüklopeedias suudlust oli defineeritud.

Nende lausutud sõnad panid teatava nostalgiaga kirjasaatmisajastule tagasi mõtlema, sest tõesti — tänapäeval toimub suhtlemine ju enamasti, kas Interneti või mobiiltelefoni

vahendusel. Pikad sullepeaga kirjutatud kirjad on asendunud lühikeste SMS-idega. Rituaal, mis kirjasaatmisega kaasas käis — liimiriba niisutamine, postmargi kleepimine, aadressi kirjutamine — on kadunud. Alles hiljuti jäid mõned minu mängukaardid kogemata ühe sõbra kätte (raudselt tegi kaardimängus sohki!) ning ta üritas need mulle postiga järele saata, kuid et ta oli saaja aadressi kohale hoopis saatja ehk siis enda aadressi kirjutanud, läksid kaardid paari päeva pärast talle endale ringiga tagasi. Teise katsega jõudsid kaardid siiski kenasti kohale. Kogu see lugu näitab aga seda, et kirjasaatmine on muutunud üsna harvaks nähtuseks. Ometi, kirja saada on ju nii armas ... ning armas on ka see, et need neli Eesti artisti koostöös 90. sünnipäeva tähistava Eesti Postiga taolise kontsertuuri korraldasid.

Igatahes järgmisel hommikul, kui ma üles ärkasin, seadsin sammud postkontori suunas, et paar ümbrikku posti panna. •

Jaan Tätte

Birgit Õigemeel

Tanel Padar

Peterburi — linn, kus tundsin ennast oodatuna

Marju Nõmme
(Pildid autori erakogust)

„Ema, ma lähen Peterburisse.“
„Kellega?“
„Üksi!“
„Kauaks?“
„Kaheks päevaks.“

Ühel esmaspäevasel hilisõhtul tuli mul idee sõita Sankt-Peterbrugi. Kuna mõte tuli äkki, siis ei leidnud ma kedagi, kes oleks julgenud sellises avantüüris kaasa lüüa. Niisiis — pidin sõitma üksi. Ja teisipäeva õöl vastu kolmapäeva olingi teel.

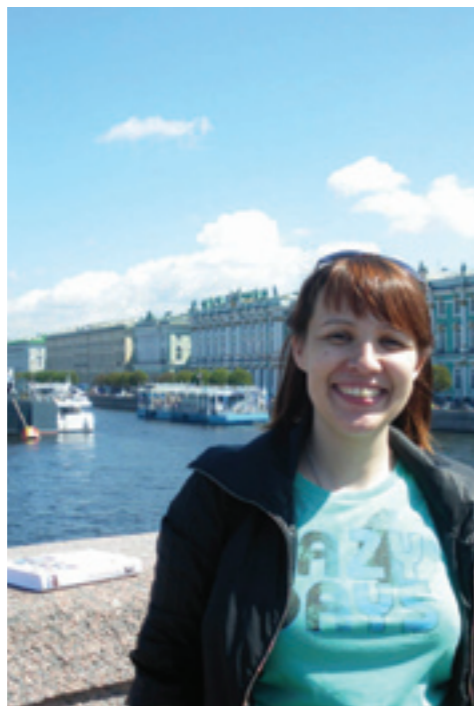
On pime ja jahe suveöö, kell on pool kolm läbi ja buss hakkab liikuma Peterburi suunas. Minu sees on kummaline tunne. Äkki olen liiga kiiresti langetanud otsuse sõita ihu-üksi võõrasse linna? Kõik on lihtne, saabun Peterburi bussijaama, ostan linnakaardi, tutvun vaatamisväärsustega, leian hosteli — keerleb plaan mu peas. Mitte miski ei peaks valesi minema, raha mul on, keeled suus. Asju võtsin kaasa vähe: raha, fotokaamera, telefoni, salli... Aga mis siis, kui mul miski ära kaob? Mis siis, kui ma ise kuskile ära kaon või ei leia ööbimiskohta ja jään tänavale? Miski kripeldab mu sees ja ma ei oska sellele vastust leida.

Piiri ületamine laabub rahulikult, kuigi vahepeal kahtlesin, kas alaealisi ikka peaks üksi üle piiri lubama. Vaatamata sellele, et juba koidab hommik, hakkab mind kimbutama uni. Sellest hoolimata, et minu kõrval istub suur karvaste kätega mees, vajun ma peagi, pead vastu akent toetades, unne. Ületades Peterburi linnapiiri, ärkan järsku üles, sest üks mees otsustas hommikueinet süüa. Minul ei ole mingit isu. Kartuseuss väänleb endiselt mu sees, ajades minema nii isu kui ka rahuliku enesetunde. Kirjutan valmis sõnumi, mille saadan vanematele, kui päriselt kohal olen. Jõuame esimesse bussijaama, siis järgmisesse, viimasesse. Küsin kõrvalistuvalt karvaste kätega mehelt igaks juhuks järele, kas ikka on lõpppeatas. Mees vastab jaatavalt, samal ajal silmi punni ajades. „Kas sulle ei tulegi keegi vastu?“ pärib ta, nagu oleks see tema asi.

Väljun bussist ja sean sammud lehekioskisse, kust ostan linnakaardi. Ja mida ma seal näen? Esimese asjana hakkab silma Eestimaa-nimeline tänav — tõsi küll, väike, aga olemas ta on! See peab hea enne olema! Siiski otsustan kaardiga mitte väga lehvitada, sest ei taha turisti muljet jätta. Vene keel on selge ning edaspidi saan selle kohta rohkelt meeldivaid komplimente.

Kell saab kaheksa ja inimesed ruttavad tööle, samal ajal kui mina rahulikult sammul kesklinna poole astun. Vaatan suuri maju,

üks huvitavam kui teine. Peagi avastan, et Moskvast ostetud kõnekaart ei taha Sankt Peterburgis hästi töötada. Laen kõneaega, mässan natuke ja sõnum saab saadetud. Vähemalt telefoniga on asi korras. Ma olen juba rahunenud, sees valitseb selline huvitav elev tunne. Inimesed, kes minust mööduvad on kenad ja ma tunnen, et mulle meeldib see linn. Peagi jõuan Peterburi peatänavale, ruuporist kõlab hää, mis kutsub linnaekskursioonile, kas bussi või paadiga, või hoopis Peterhofi. Otsustan siiski alguses natuke ise linnaga tutvuda. Könnin mööda tänavaid, imetlen suurepärasest arhitektuuri, vahepeal

Galja, suure südamega naine, kelle näolt naeratus hetkekski ei kadunud.

Venemaa endiste suurpoliitikute vahast pead on leidnud omale koha riitulil.

Latemad mängivad Peterburi välisilmes olulist rolli.

1924 -1991 kandis linn Vladimir Iljitš Lenini järgi nime Leningrad.

astun mõnda suveniiripoodi. Äkki märkan, et on juba lõuna ja peaks hakkama endale sobivat ööbimiskohta otsima. Minu muretsevad vanemad arvavad sama ja peagi saangi emalt sõnumi: „Tõenäoliselt sa endale hostelit ei leia, kuna on kuum hooaeg, nii et tule õhtul

Naine küsib üllatunult: „Milleks sulle hotell, sa võid minu juurde tulla!“ Selline pakkumine oli ootamatu.

koju!“ Olin endale vahetult enne bussi peale minemist kollasele märkmepaberile hostelite aadresse üles kirjutanud. Nii et võtan need päeviku vahelt välja ja hakkam uurima.

Kui ma pärast veerand tunnist otsimist ikka veel õiget kohta üles pole leidnud, otsustan natuke jalga puhata. Saadan couchsurfing.com-st leitud kohalikule tuttavale etteheitva SMS-i: „Palun leia mulle hostel.

Olen hädas.“ Me olime kokku leppinud, et ööbin ühe öö tema juures. Kuid pool tundi enne bussile minemist saatis ta sõnumi, et ta ikka ei saa mind enda juurde võtta.

Mingit pinki mulle silma ei jää, nii seangi ennast istuma Neeva jõe kaldale. Panen kaardi kõrvale ja hakkam vaikselt kodust kaa-savõetud võileibu mugima, kui äkki pöördub minu poole üks naine sooviga linnakaardile pilk heita. Loomulikult pole mul midagi selle vastu ja ulatan kaardi. Siis tuleb mulle mõte küsida sellelt kenalt inimeselt, et äkki ta oskab mulle mõnd hostelit soovitada. Naine küsib üllatunult: „Milleks sulle hotell, sa võid minu juurde tulla!“ Selline pakkumine oli ootamatu. Tõusen püsti, samal ajal võtan prillid silme eest: „Oo, kas mõtlete seda tõsiselt? See oleks väga kena.“ Sirutan käe tema poole: „Minu nimi on Marju.“ Naine surub kätt, esitleb ennast ja jätkab kiirelt juttu.

Peterburis on avatava keskosaga 22 silda.

Anton, mu hea jutukaaslane.

Ta nimi on Galja, välimuselt sümpaatne, jutukas noor, umbes 25-aastane naisterahvas. Me käime korraks tema kontorist läbi ja siis teeb ta mulle ekskursiooni mööda Peterburi linna. Tal on nii palju, mida öelda. Meil sujub jutt esimesest hetkest peale. Näib, et tema on hulga õnnelikum kui mina, kuna naeratus ei kao ta näolt hetkekski. Ta helistab oma emale, vennale ja sõbrannale, et rõõmusõnumit jagada. Varsti saan sõnumi ka Alexandril (couchsurfing.com-i tuttav), kes soovib ühte hostelit ja kui sinna ei saa, siis on võimalik ta austraallasest sõbra juures ööbida. Vastust ootamata helistab Alex mulle tagasi, paistab, et mehel pole kivist süda. Ta pärib murelikult, kuidas mul läheb ja vastuse peale, et ma juba leidsin endale öömaja, teeb ta ettepaneku õhtul koos välja minna.

Õnneks elab Galja kesklinnas, nii et peagi, kui mul jalad pikast jalutuskäigust ära väsivad, võtame suuna kodu poole. Ta hoiatab, et elab üksi kommunaalkorterit toakeses, aga kohale jõudes olen üllatunud. Olin oodanud televiisorist nähtud mitte kõige kenamat varianti ühiskorterist, aga tema tuba on kaunit sisustatud ja hubane. Külalislahkelt pakub Galja mulle suure kausitäie isuäratavaid maasikaid ja ütleb, et varsti tuleb ta parim sõbranna külla. Seni jutustab ta ilmekalt oma perekonnast ja näitab pilte kodulinnast. Neid on tal hunnikute viisi, üks ilusam kui teine. Peagi saabub ka oodatud sõbranna, jäätiseplombiir näpus. Ta on Galja sarnane, heatahtlik ja meeldiv neu. Aga mul on aeg minna kohtumisele Alexiga.

Saabun kohtumispaika, Alex on nägus ja asjalik noormees, kelle telefon pidevalt heliseb. Ta kutsub välja oma sõbra Antoni ja me läheme kolmekesi kohvikusse. Varsti peab Alex minema ärikohtumisele ja me jääme Antoniga kehekesi. Õnneks on ta meeldiv jutukaaslane. Peagi Alex naaseb ja me jaluta-

Ja ühel hetkel avastan, et olen pööraselt õnnelik. Olen elus ja terve ning tuupi täis positiivseid emotsioone.

me kolmekesi mööda päikeseloojangupunast Peterburi.

Varsti lähavad meie teed lahku. Saadan Galjale sõnumi, et hakkam kodu poole astuma. Järgi pole vaja tulla, leian kodutee ise. Ostan tee pealt café latte, kui järsku peatab mind keskealine mees. Ta alustab juttu poliitikast ja on isegi huvitav kuulata, mida minust kogenumal elu näinud mehel öelda on. Me vestleme ajaloost ja Eesti iseseisvumisest. „Milleks teile, väikesele Eestimaaale oli vaja meist eemalduda ja iseseisev olla?“ ei mõista härra. Jutt on üsna huvitav, kuid mul on aeg

Näib nagu Peterburg lastakse õhku? See on "kõigest" tohtu suur purskkaev.

minna. Tähelepanelik mees märkab seda ja hakkab otsi kokku tõmbama. Lõpetuseks ütleb ta naljatades: „Aga teid, eestlasi, on siiski vähe... Tegelde ikka õige asjaga!”

On juba üsna hämar. Jalad on juba tõsiselt läbi ja vaimselt olen ka kurnatud. Maratiniimeline tänav ei anna mulle asu, ma ei saa siit edasi ega tagasi. Istun maha ja saadan Galjale SOS-sõnumi: "Olen tänavanurgal ja jään siia, kuni sa mulle järgi tuled." Meeleheitest ostan šokolaadi ja istun maha. Õnneks on tõeline sõber Galja 12 minuti pärast kohal.

Poole tunni pärast on südaöö ja Galja meenutab mulle minu plaani. Ma tõesti tahtsin näha sildade ülestõstmist, mis on kella ühe ajal. Kuigi olen meeletult väsinud, ei tagane ma oma otsusest ja me seame suuna silla poole. Jõuamegi õigeaks ajaks kohale. Rahvast on üsna palju. Istume jõe äärde trepile ja vaatame, kuidas võimsat silda üles tõstetakse.

Hommikul ärkan vara, kuna Galja töötab pangatellerina. Tassike teed ja juba olenegi teel. Me lepime Galjaga kokku, et õhtul kohtume bussijaamas. Pileti olime eelmisel päeval koos ostnud, sest ma olin lubanud vanematele, et tulen teise päeva öösel koju. Täna on plaanis osta suveniire lähedastele ja käia mõnes muuseumis ning ekskursioonil. Põikan läbi vahakujude muuseumist, mida olen tahtnud juba ammu külastada. Kahjuks pettun natuke, sest Hitler ei ole enda moodi ja Harry Potter pole ka selline nagu peaks.

Siis meenub mulle, et mul oli plaanis kindlasti ekskursioonil ära käia. Ringsõit

mööda Neeva jõe ja kanaleid kestab tund aega, kogu aja tutvustab giid väga meeleolukal moel meile linna ajalugu. Pärast linnaga tutvumist meeldib mulle Sankt Peterburg veel enam. Kui me tagasi alguspaika jõuame, hakkab madruspoiss, keda enne olin palunud endast pilti teha, minuga rääkima. Ta on armas ja naeratab, räägime Eestimaast ning ta mainib, et ta kavatseb õige pea seda külastada, tal olevat siin sõbranna. Ega me pikalt ei vestlegi, kuna teda ootavad töökohustused.

Mul on kõht juba üsna tühjaks läinud. Möödun restoranist, mis peibutab reklaamiga: "Maksa 300 rubla ning söö ja joo tunni jooksul nii palju, kui sisse mahub." Toidud on tõesti head, suuremjaolt euroopa köök. Kõht täis, suundun suveniirijahile. Ostan raamatukauplusest mõned suveniirid, kui äkki avastan, et bussi minekuni on jäänud üsna vähe aega. Saadan Galjale sõnumi, et ta mulle järgi tuleks. Me jõuame õigeaegselt bussijaama, tõsi küll, hullu kiirustamisega, ja mu jalad teevad põrgulikku valu. Kingad on küll mugavad, kuid olen liiga palju kõndinud ja vesiville on rohkem kui kaks. Galjast on kahju lahkuda ja üleüldse oleks tahtnud veel jääda. Ma tänan teda juba mitmendat korda ja tõden, et mul vedas hullupööra, et teda kohtasin. Me kallistame ja lubame sidet hoida.

Istun pooltühja bussi ning peagi kihutame Eestimaa poole. Piiril läheb ladusalt ja pool neli hommikul olen juba kodus. Ja ühel hetkel avastan, et olen pööraselt õnnelik. Olen elus ja terve ning tuupi täis positiivseid emotsioone. Kas oleks võinud veel paremini minna? •

Suvemeenutus enne sügistorme

Noori lauljaid küsitles Pirjo Kikkas

Noored võtavad oma suvevaheajast alati viimast, kuid kas seda teevad ka meie noored kuulsad lauljad? Nüüdseks on suvi läbi ja kool alanud. Küsisime Iiris Vesikult, Kristjan Laasilt ning Eliis Pärnalt paar küsimust suve kohta.

Kristjan Laas
("Eesti otsib superstaari" finalist)

Foto: Meelis Tomson

"Paar pisikest projekti oli ka, aga nendest kuuleb ehk hiljem."

Mida võtsid ette suvevaheajal?

Ausalt öeldes võtsin ma see suvi aja täielikult maha. Puhkasin ja veetsin aega sõprade ning pere keskel.

Nimeta 3 asja, millela sa suve ette ei kujutaks.

Kui nüüd päris aus olla, siis ei kujutaks ma suve ette ilma sooja ilma, hea seltskonna, kalja ja grillita. See on üks mõnusamaid aegu, kui on kõik see.

Iiris Vesik
(2. koht saates "Kaks takti ette")

Foto: Ruth Sotnik

"Kunagi ei kujutanud suve ka ilma ujumiseta ette, aga nojah..."

Mida võtsid ette suvevaheajal?

Suvevaheajal tegin enamasti stuudios mussi või olin näidendiga "Klaver" tegevuses. Siiski sai ja mõnusalt raamatuid loetud, mõned valged ööd unistades mööda saadetud ja niisama logeldud. Aga vot rannas või ujumas ei ole siiamaani käinud.

Nimeta 3 asja, millela sa suve ette ei kujutaks.

Suve ei kujutaks ette ilma päikesest nõretavate vabade päevadeta, sõprade ja ümbritseva rõõmsa roheluseta.

Eliis Pärna
("Eesti otsib superstaari" finalist)

Foto: Teele Tali

"Mulle meeldib aeg-ajalt kodus olla ning lihtsalt mõnuleda."

Mida võtsid ette suvevaheajal?

Suvevaheaeg möödus väga kiiresti, sest kool lõppes ju küllaltki hilja ja aeg lihtsalt kuidagi lendas. Suve esimesel poolel toimusid sisseastumiskatsed BFM-i (Tallinna Ülikooli Balti Filmi- ja Meediakooli - toim) ja seega olin hõivatud nendeks valmistumisega.

Juuli lõpus tähistasin oma 19. sünnipäeva perekonna ja sõprade ringis ning seega võtsin vastu rohkelt külalisi:). Ja viimasel ajal olen käinud rulluisukudega sõitmas ning muidu rohkem sporti teinud. Lisaks kõigele sellele tegelesin muusikaga ja esinesin suve jooksul erinevatel üritustel.

Nimeta 3 asja, millela sa suve ette ei kujutaks.

Kindlasti ei oleks suvi minu jaoks suvi, kui ma ei käiks oma maakohas Lindil jaanipäeva tähistamas. See on lihtsalt alati märk suure puhkuse algusest. Siis kindlasti ei kujutaks ma suve ette ilma verandal päikese käes raamatut lugemata, kuigi üldiselt olen väga töomesilase tüüpi inimene, kes kuidagi paigal ei püsi. Ja lisaks neile kahele asjale on suve juures minu jaoks kindlasti oluline ka see, et saan tavalisest rohkem aega veeta oma sõprade ja lähedastega, kellega muudel aastaegadel erinevatel põhjustel pole võimalust kokku saada.

Eestlane olen ja eestlaseks jään!

Muljeid 19. augusti öölaulupeost jagasid Liis Epro ja Sander Ots
Pildid: Peeter Kümmel/ Sakala

19. augusti öhtu poole linnas jalutades võis näha iga nurga peal meie rahvuslippudega inimesi. Paljudel olid seljas pluusid, jakid ja kaelas sallid, mis kahtlast moodi meenutasid meie rahvusvärve. Bussidesse, trammidesse, mis liikusid Lauluväljaku poole, ei mahtunud ühtki elavat hinge. Sajad inimesed olid loobunud ühistranspordiga sõitmisest ning kõmpisid jalgsi kesklinnast Lauluväljakule. Kõik suundusid sinna ühel eesmärgil: näitamaks, et nad on eestlased.

Kell 21.00 algas lauluväljakul suurejooneline öölaulupidu, kuhu olid kogunenud kümned tuhanded inimesed, et laulda ja austada sellega oma kodumaad. Kindlasti lisas asjale omakorda tähendust juurde see, et meie kettaheitja Gerd Kanter samal päeval olümpiall võitis.

Meeleolu oli öölaulupeol vägagi ülev ning kõigi silmist võis välja lugeda siirast rõõmu eestlaseks olemise pärast. Kohapeal müüdi nii Eesti kui ka Gruusia lippe. Alkoholi peol ei müüdüd, tänu sellele oli politseil sel üritusel suhteliselt vähe tegevust ning ka konstaablid said rahulikult kontserti nautida.

Öölaulupeo kavas oli väga mitmesugust muusikat - alates regilauludest kuni Metsatölluni välja. Lisaks veel rahvalikud laulud, mis panid kõigil eestlastel jundinad üle selja jooksmata. Teiste seas esinesid sellised eesti muusika suurkujud nagu Hardi Volmer, Riho Sibul, Villu Tamme, Tõnu Trubetsky, Silvi Vrait, Ivo Linna, Lenna Kuurma. Öhtu tipp hetkeks oli kindlasti Tõnis Mäe laul „Koit“, mis ka ainsa teosena kordamisele tuli.

Kuid see ei olnud ainus ülev hetk öhtu jooksul. Usutavasti käis eriline värin läbi tuhandete inimeste südamest, kui korraka rahvas „Eesti, Eesti“ skandeerima hakkas. Kedagi ei jätnud külmaks ka vabariigi presidendi kõne, mida kümneid kordi vaheleplaksutamise katkestati ja sajad lipud, mis kaunistasid Lauluväljakut.

Kuid kõige olulisem oli siiski laulmine. Täiesti kirjeldamatu tunne on laulda koos 100 000 inimesega nagu üks mees. See on midagi erilist, mis jääb alatiseks meelde ja ei ole võimalik kogeda ühelgi muul viisil. Nähes neid laulusõnu täna ja mõeldes, mida need võisid tähendada inimeste jaoks 20 aastat tagasi, siis jõuab kohale, kui palju väge võib ühes loos olla. See ongi see, mis pani aluse meie omariiklusele ja mis meid ka 20 aastat hiljem uuesti kokku tõi. •

Sini-must-valged emotsioonid tõusid taevani.

Rahvas kogunes lauluisa Gustav Enesaksa kuju turvalisse rüppe.

President Toomas Hendrik Ilvese kõnet katkestati korduvalt tormiliste vaheleplaksutamistega.

MUST LK — Liputaja ei hüüa tules

Triinu Uprus

Kõnnid pimedal tänaval. Oled ükski. Ja vastu tuleb mees, tavaline mees. Tegelikult mitte nii tavaline, sest siis, kui ta on jõudnud kahe meetri kaugusele sinust, näitab ta midagi. Midagi, mida ei peaks sinu silmad nägema. Sa oled hirmul ja hakkad jooksema. Aina jooksed. Ta jookseb sulle järgi, samal ajal end katsudes. Sa ei saa helistada politseisse, sest ajaks mil nad siia peaks jõudma, olete te juba mujal. Kas sa oskaksid neile oma asukohta öelda? Oled ju šokis ja küsides ei tuleks sul vist oma nimigi meelde. Aina kui sa lõõtsutades taha vaatad, näed sa teda. Ning midagi muud, mida sa ei taha näha.

On juhtunud, et vaadates mõnda spordivõistlejat, jookseb mänguväljakule kõigi kaamerate fookusesse riieteta mees. Inglise keeles on nende nimetus striker ja paljud spordifanatikud, kes kipuvad tulemuste peale kihla vedama, ennustavad ka tihti, kas seekord segab mängu liputaja või mitte. Tõsi, see kui porgandpaljas mees, riigilipuvärvides sall ümber kaela ning õlu käes, turvameeste eest amokki jookseb, on pigem naljakas kui häiriv. Kuid oma keha intiimsete piirkondade näitamine võib põhjustada ka teisi emotsioone. Ja sealhulgas hoopis halvemaid.

Nagu paljudel teistel inimestel, kellega täie hinna eest kokkupuudet väldiksimse, pole ka liputajatel kellukest kaelas. Me ei kuule, kus nad liiguvad, mis tänaval nad jalutavad ja kas nad on meie läheduses. Kui aga siiski satume liputajatega kokku, on küsimusi pal-

ju — mida ma pean tegema? Ära jooksema? Politseisse helistama? Kas nad arvavad, et ma olen ära hellitatud ja kardan niisama? Kas liputaja võib mind ära vägistada? Küsimusi kerkib peas tuhandeid. Abivalmim politsei võib aidata sind juhul, kui mäletad liputaja nägu hästi, kuid tavaliselt ei jää "süüdlased" just kauaks ühte kanti, eriti kui juhtuvad nägema, kuidas sa oma mobiilil numbri 110 valid. Siiski enamikul juhtudest liputajad sind vägistada ei püüa — nemad saavad rahulduse sellest, kui näevad oma ohvri näol hirmu, segadust, nuttu, hüsteeriat. Arvata-vasti mõjub liputaja nägemine hullemini neile, kes on õrnemas eas. Tihti ei suudeta pärast läbielatut igapäevastele toimetustele keskenduda, nähtud pildid kipuvad vägisi jälle silme ette.

On juhtunud, et vaadates mõnda spordivõistlelust, jookseb mänguväljakule kõigi kaamerate fookusesse riieteta mees. Inglise keeles on nende nimetus striker ja paljud spordifanatikud, kes kipuvad tulemuste peale kihla vedama, ennustavad ka tihti, kas seekord segab mängu liputaja või mitte. Tõsi, see kui porgandpaljas mees, riigilipuvärvides sall ümber kaela ning õlu käes, turvameeste eest amokki jookseb, on pigem naljakas kui häiriv. Kuid oma keha intiimsete piirkondade näitamine võib põhjustada ka teisi emotsioone. Ja sealhulgas hoopis halvemaid.

Nagu paljudel teistel inimestel, kellega täie hinna eest kokkupuudet väldiksimse, pole ka liputajatel kellukest kaelas. Me ei kuule, kus nad liiguvad, mis tänaval nad jalutavad ja kas nad on meie läheduses. Kui aga siiski satume liputajatega kokku, on küsimusi pal-

Kõnnid pimedal tänaval. Oled ükski. Ja vastu tuleb mees, tavaline mees. Tegelikult mitte nii tavaline, sest siis, kui ta on jõudnud kahe meetri kaugusele sinust, näitab ta midagi. Midagi, mida ei peaks sinu silmad nägema. Sa oled hirmul ja hakkad jooksema. Aina jooksed. Ta jookseb sulle järgi, samal ajal end katsudes. Sa ei saa helistada politseisse, sest ajaks mil nad siia peaks jõudma, olete te juba mujal. Kas sa oskaksid neile oma asukohta öelda? Oled ju šokis ja küsides ei tuleks sul vist oma nimigi meelde. Aina kui sa lõõtsutades taha vaatad, näed sa teda. Ning midagi muud, mida sa ei taha näha.

Liputamine ehk ekshibitsionism tähendab oma suguelundite näitamist võõrastele, tavaliselt avalikus kohas. Selline käitumine vallandub pingelisel eluperioodil, stressirohkes olukorras, tavaelus on tegu normaalselt käituvate inimestega. Tõenäolislt on pea iga naine või tüdruk näinud liputajat, mehed samas ei pruugi terve elu jooksul kordagi liputajat näha. Tavaliselt on liputajad mehed ja ohvrid naised või tüdrukud. Liputajad ei otsi reeglina füüsilist kontakti. Tavaliselt on olu-

Kommenteerib psühhiaater-psühhoterapeut ANDRES SILD (Moreno Keskus)

kord ootamatu ja ehmatav, seda just liputaja naudib. Liputajad tegutsevad kohtades, kus on vähe inimesi ja ohver on ükski, tüüpiline koht on pargid. Ohvri jaoks on tegu traumeeriva, ahistava olukorraga, igas vanuses. Sageli aitab kõva häälega karjumine, võimalusel on soovitatav ära joosta, kunagi ei ole teada, kas järgneb ka füüsiline rünne. Kindlasti soovitan helistada politseisse, rääkida juhtunust lähedastele.

Kui ma Koplisse, kooli sõitsin (seljas oli valge põlvedeni pikkusega seelik), tuli üks peatus enne minu väljumist trammi peale selline nooremapoolne mees. Peale minu oli trammis veel ehk kolm-neli inimest, kes kõik istusid trammi eesotsas, mina aga istusin tagapool. Mees, kes peale tuli, istus minust paremale poole ritta, üks pink enne mind. Tramm hakkas sõitma ja ma vaatasin aknast välja, silmanurgast märkasin, et ta vaatas

Käed-jalad värisesid nii hullusti, et ma mõtlesin, et mul kaovad varsti jalad alt ära.

mind korra ja istus siis ühe koha võrra taha poole, nii, et jäi istuma täpselt minu kõrvale, üle vahekäigu. Kui tramm minu peatusesse jõudma hakkas, nägin silmanurgast, et ta rahuldab ennast, mõtlesin, et kujutan seda endale ette, kuid kui ma püsti tõusin, pidin õudusega tõdema, et nii see tõesti oli! Ja mis kõige hullem — ta katsus mu tagumikku! Võimatu on kirjeldada, kuidas ma ennast tundsin — lõin ta käe ära ja olin nii šokis, et isegi karjuda ei suutnud, jooksin trammi etteotsa, ise samal ajal vaatasin kogu aeg, ega ta järele ei tule. Käed-jalad värisesid nii hullusti, et ma mõtlesin, et mul kaovad varsti jalad alt ära. Kooli jõudes olin ma näost valge ja värisesin üle keha veel järgmised kaks tundi. See on vaieldamatult minu kõige hullem kogemus ja pärast seda väldin ma seelikuga Koplisse minekut.

Käisin siis vist 8. klassis. Kohusetundliku lapsukesena tatsasin pärast kooli bussipeatusesse, et minna muusikakooli. Vaadanud järgi, mis kell soovitud buss peatusesse jõuab, sätitsin end peatusest paar meetrit eemale seisma. Silmitsesin poodide vaateaknaid nagu unistav laps kunagi — uus köögimööbel, uus helitehnika ja kõik muu röövisid mu mõtted ja pilgu. Samas majas asus ka juuksur. Sinna aga otse tänavalt siseneda ei saanud, hoopis

Nägin silmanurgast, et mees, kes koridoris seisis, oli väga rahutu. Vaatasin teda. See oli vist jubedaim hetk minu lapsepõlves.

mööda koridori. Koridori uks oli veidike avatud. Seal seisis mees. Kuna olin liiga lummatud uuest ja säravast kraamist, mis mulle vaateakendelt vastu sillerdas, liikusid mu silmad automaatselt tagasi akendele. Valides unistades välja, millist kööki eelistaksin mina tulevikus, kus lastele ning mehele süüa keeta ning vaaritada, nägin silmanurgast, et mees, kes koridoris seisis, oli väga rahutu. Vaatasin teda. See oli vist jubedaim hetk minu lapsepõlves. See mees vaatas mind ja rahuldas ennast samal ajal. Veekalkvel silmadega komberdasin bussi peale. Aga ega sellest muusikakooli minemisest midagi välja ei tulnud. Sinna jõudes sõitsin bussiga tagasi ning sõitsin ühe peatuse mööda, et mitte jälle tolle mehega kokku puutuda. Ütleme nii, et kuigi õppisin sellel ajal täiesti neljadele-viitele, siis terve kaks nädalat kippusid olema kontrolltööd kolmed, isegi kahed juhtusid sisse, sest keskendumisvõime oli täielik null ning pisarad kippusid aina voolama. Õpetajatele ütlesin, et hammas valutab, ei julgenud oma kogemust tunnistadagi. Ütlen ausalt, et kuigi kogemusest on möödas aastaid, mõjuks see sama raskena isegi nüüd, kui olen täisealine.

Viljandi Pärimusmuusika Festivali lõppedes tuli suunduda Tartusse, et austatud ülikooliga mõned asjad ajada. Kuna aga pühapäeva hommikul olid kõik Viljandi bussijaamast väljuvad autobussid tuubil rahvast täis, tuli otsus sõita tudengile kohaselt põidlaküüdiga. Võtsingi siis jalge alla tee Tartu poole suunduvale maanteele. Enne mind olid sinna kogunenud veel mitmed näpuhoidjad. Enamasti noored neiid nagu mina. Kuid suu-

Jooksin peatunud auto juurde ja avasin rõõmsalt ukse. Kuid minu suureks jahmatuseks oli roolis olev keskealine mees aadamaülikonnas.

remalt jaolt mitmekesi. Mina aga üksinda. Viisakusreeglite kohaselt suundusin hääletajaterivi lõppu ja viskasin asjad maha. Üle tee märkasin liikluskiirust mõõtvaid politsei-ametnikke.

Võttes teistelt eeskuju viskasin ka mina põidla püsti. Vaevalt jõudis esimene pooltund täis tiksuda ja palavus noored neiid maanteetolmuga lämmatada, kui minust meetri võrra eemal peatus väike hall, suhteliselt soliidse väljanägemisega sõiduauto. Olin rõõmus. Teised neiid jõllitasid mind veidi pahakspanevalt. Jooksin peatunud auto juurde ja avasin rõõmsalt ukse. Kuid minu suureks jahmatuseks oli roolis olev keskealine mees aadamaülikonnas. Ma jõllitasin teda suutmata midagi peale „aaa...eee...öö" öelda. Tema küsis selle peale: „Noh, tuled peale ka?" Ma keeldusin ja virutasin ukse kinni.

Kuid nagu sellest šokist noorele neiule veel vähe oleks!!! Üle tee oma tööpäeva pidavad politseinikud irvitasid seda nähes.

Ma ei hakka moraali pidama või eetilisi küsimusi esitama. Las see jääb igaühe enda teha.

Hiljem on mulle räägitud, et tegelane on ammu autoteelt tuntud ja teatud vana kala. Kuid miks keegi midagi ette ei võta? Kas see ei ole mingis seadusega piiratud? Ja kui ka pole, siis hetkel on juba maailmas piisavalt palju idiootseid seadusesätteid, et raske uskuda, et säärane perversne juhtum üldse olla võib!

^[1] Tüdrukute nimed on muudetud

1% annet, 100% tahet

Sally Stuudio kunstikooli tüdrukutega vestles Mari Utkin

Tallinna vanalinna serval, Aia tänava majas 13b asub Sally Stuudio kunstikool. See pole lihtsalt kunstikool, vaid eriline paik eriliste inimestega.

Kadri (17), Katrin Nele (17) ja Kristiina (19) lõpetasid sel aastal Sally Stuudio kunstikooli õppeprogrammi ning kaitsesid oma lõputöid. Küsimuse peale, kuidas noored kunstini jõudsid, ühist vastust ei tule. "Vanemad pintsleid-pliiatseid kätte ei surunud ja joonistama ei sundinud," seletab Kadri. Katrin Nele ja Kristiina tulid Sallysse aga sõbrannade soovitusel. Selgituseks veel ehk, et Sallys on võimalik võtta 4-aastane 30-punktiline kursus, millesse kuuluvad ained kunstiajalooost majanduse alusteni.

1% annet, 99% tahet
"Ega mul mingit annet ei olnud. Keegi ei arvanud, et ma joonistada oskan. Esimesed neli aastat käisin ainult kohal, viimasel paaril aastal on aga juba mingit arengut näha. Alguses küll sellist tunnet polnud, et ma kunstnik valmis oleks," jutustab Kristiina. Küsimuse peale, kas nad kuulsaks ei taha saada, neid ainult itsitavad rõõmsalt. "Äkki nüüd saame, selle intervjuuga," naerab Katrin Nele. Üldiselt pole oluline kui kenasti keegi joonistada oskab, võlu peitub ikka hinges ja vaevas, mis töösse on suunatud.

Kunstiga rikkaks ei saa
Kadri jaoks on kunst vaid eneseväljendusviis, mitte elatusallikas. "Ilmselt saaks elult väga karmilt peksta, kui ainult kunstitegemisega üritaks ära elada" arwab ta. Kristiina aga leiab, et kui joonistades või maalides midagi hästi välja tuleb, tekitab see hea enesetunde, kellegi teise jaoks maalida pole mõtet. Kunstiharidus annab igapäevaelus palju juurde - avardab maailmapilti ja muudab tolerantsemaks.

Päriskunst ja mängukunst
"Igaüks võib kunsti teha. Tuleb lihtsalt oma mõtted avada ja natuke pingutada. Karta ei tohi," räägib Kristiina. Katrin

Nele teab öelda, et klassikaline joonistamine, mingi kujutise kolmemõõtmelisuse kajastamine kahemõõtmelisena, see päris kunst, on õpitav. Raske on pigem see, et korratust värvipuntrast teha kõigile mõistetav teos. "Kui vaadata neid vanalinnavaateid, mida müüakse. No mis kunst see on? Tehniliselt väga ilusad, aga hinge pole sees. Pool on puudu," ei jõua Kadri ära imestada.

Kuid lõppude lõpuks teeb kunstnik ikkagi seda, mida ta tahab teha — kui tuleb isu romaankunsti viljeleda, siis pole kellegi teise asi öelda, et see on kits ja kulunud.

Ei ole boheemlased

Tüdrukud endale pintsliga krunne pähe ei keera ja kogu aeg küünarnukkideni värvised pole, ning ülepea ennast mingisugusteks eralisteks inimesteks end ei pea. Kuid päris tavalised nad ka pole. Kristiina: "Ma ei usu, et ma mingi juhe oleks ja kogu aeg täiesti teises maailmas elaks. Ma olen ju normaalne inimene! Mõnikord on küll ette tulnud, et sõbrannad peavad mind üli filosoofiliseks kunstnikumaiseks. Aga võib-olla ma siis olen õige natuke teistsugune..." Lootusetuteks ududeks ja kunstfrikideks tembeldamist neid heaks ei kiida. Tuleb aga tõdeda, et nii Sallyst kui ka väljastpoolt saadud tuttavad on pigem kunstikalduvusega, sest nendega on lihtsam suhelda. Inimesed, kellega jällegi raske suhelda, on need, kes midagi ei tee, kes ei tegele millegi loovaga.

Mis homme saab?

Kadri ja Katrin pole veel päris kindlad, mida nad edaspidi teha tahaksid. Võiks ju õppida midagi, kus oleks kunst ja tehniline ühendatud. Kristiina suundub aga hoopis Inglismaalne õppima. Kunstimaailmas on lihtne pettuda, teab Kadri rääkida. "See kohatine tühisus ja mõttetud alal, mille seadsin teistest enda jaoks kõrgemale..." arutleb ta. Katrin Nele võtab teema ostsustavalt kokku: "Kunst jääb minu jaoks alati seaks väga oluliseks hobiks. Põhitöö võib olla ükskõik mis." •

Sally Stuudio kunstikooli erilised-tavalised tüdrukud. Vasakult: Kadri, Katrin Nele, Kristiina

Sally Stuudio kunstikool

ootab 13- kuni 15-aastaseid

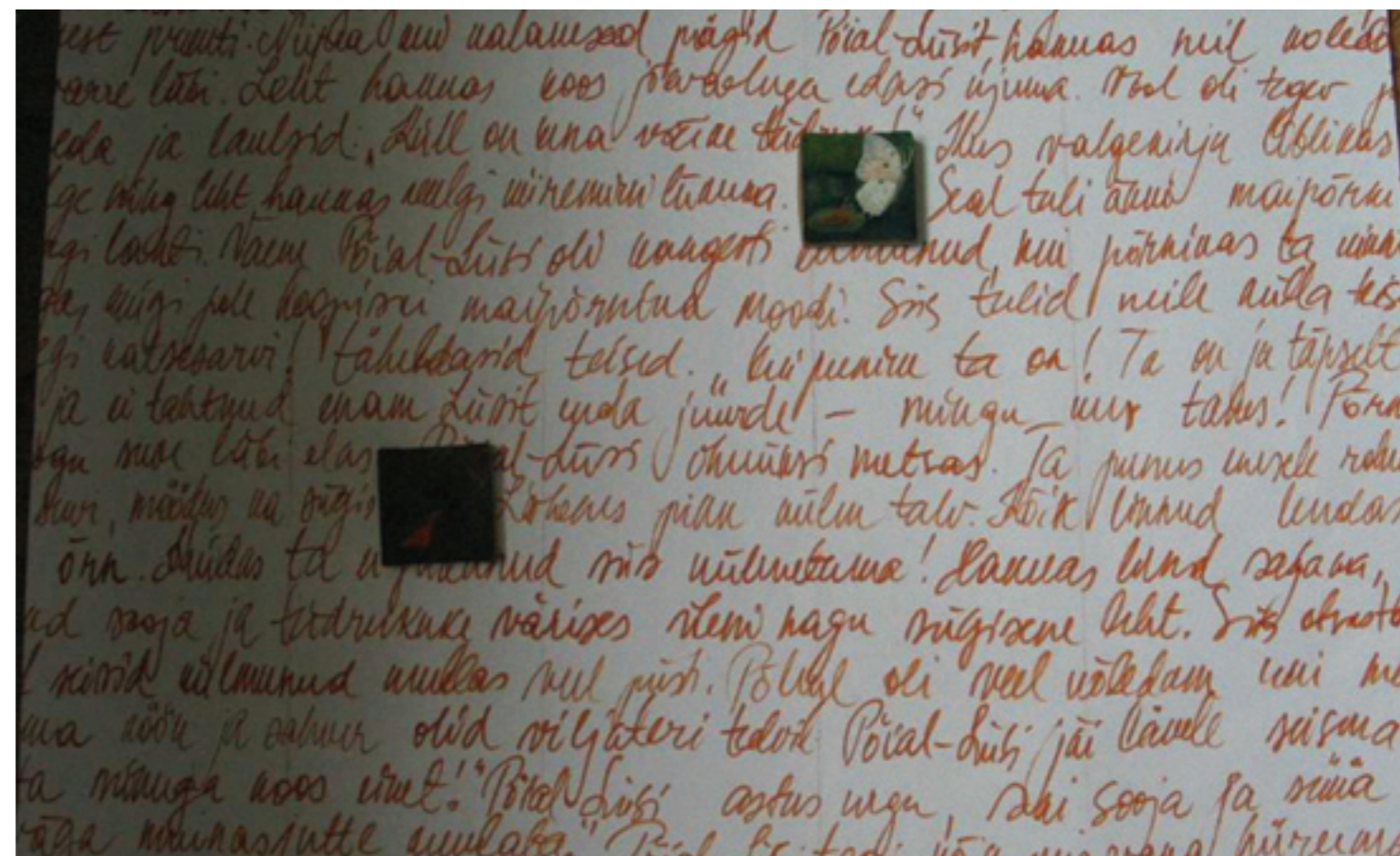
- loovaid
- iseseisvaid
- kriitiliselt mõtlemaid
- aktiivseid

õpilasi

1 astme tunnid 2 korda nädalas teisipäeviti ja kolmapäeviti või 1 kord nädalas laupäeviti

Õppeaeg 4 aastat

Lisainfo: www.kunstikeskus.ee/sally
Tallinn, Aia 13b/Uus 16 (hoovimaja)

"Pöial-Liisi"
Foto: Katrin Nele Mäger

"Minu nimi on Alice"
Foto: Kadri Käver

Kunst muinasjuttude ainetel Kristiina Laasiku "Vankumatu tinasõdur"
Foto: Kristiina Laasik

Kas tuleksid minuga kohvile?

Tekst: Katharina Toomemets

Pildid: Ardi Ilves

Milline on parim viis omale sõprade-tuttavate ja miks mitte isegi kallima leidmiseks? Pimekohtingud? Tösielusaated? Klubis lantimine? Ei. Kõige parem viis uute tutvuste soetamiseks on seda teha hoopis tänaval. Küsite, et kuidas see võimalik on? Õ proovis järele.

Ühel päeval otsustasime Õ fotograafi Ardi Ilvesega kaamera kaenlasse võtta ja minna Tallinna kesklinna tänavatele uurima, kas inimesed oleksid nõus kohvile minema suvalise neiu/ noormehega tänavalt, kui see ettepaneku teeb. Mõnelgi oli liiga kiire või ei mõistnud nad eesti keelt, kuid 5 tüdrukut ja 7 poissi olid valmis siiski meile mõned minutid pühendama.

Minu ülesandeks oli välja selgitada, kas poisid oleksid nõus minuga kohvile minema ja kui jaatava vastuse sain, uurisin, kas ta on valmis mulle ka välja tegema. Ardi muidugi tüdrukutel endale välja ei palunud teha, sest see oleks pisut ebaviisakana kõlanud, kuid tema uuris, kas neiu oleks nõus ise maksma või eelistaks, et talle tehakse välja.

Aleksander Matikainen, 25: „Ilus neiu ju, miks mitte kohvile minna?“

Evelin Uisk, 20: „Kahjuks mitte, mul on keegi juba olemas.“

Kriss-Ly Kornet, 18: „Eii, mina küll ei läheks, ma ei ole selline!“

Ottokar Tilk, 22: „Muidugi oleks ma nõus sinuga välja tulema ja maksta võiksin ka. Miks? Mulle maitseb kohv!“

Ronet Tänav, 16: „Lahe oleks küll ju mingi võõra tüdrukuga välja minna, lõbus oleks ka, ma arvan.“

Maarja Loo, 17: „Ma ei tea, kas ma oleks nõus, oleneb tujust. Kui aega oleks, siis mõtleks selle peale küll. Kindlasti maksaksin ise.“

Geidi-Ly Saar, 15: „Mina küll ei oleks nõus, pealegi on mul poiss olemas ka. Ja nagunii algab kool, seega ei jääks aegagi.“

Peeter Vösa: „Võõra naisega kindlasti mitte, ma kardan suguhaigusi!“

Egle Puusepp, 20: „Oleksin nõus küll, tundub sellise huvitava pakumisena. Kes maksab? Minu arust ei ole vahet, ma võiksin ise ka maksta.“

Siim Brasier, 16: „Ma ei tea, kas ma oleksin nõus, natuke imelik on küll ju, kui mingi võõras tüdruk tänavalt mind kohvile kutsub.“

Raimo Pregel, 21: „Ma oleksin nõus küll, sest sa tundud olevat intelligentne inimene. Välja tegema? See täiesti oleneb. Kui ma saaksin sind paremini tundma õppima, siis miks mitte.“

Tähtede seis septembris

Koostas Katharina Toomemets

—JÄÄR—

[21 märts – 20 aprill]

Jääradele ei kujune kooli algus just meeldivaks kogemuseks, sest suvel soetatud uued suhted kipuvad koolivirrvarris tagaplaanile jääma ning seetõttu võivad mõned sõbrad end kõrvalejäetuna tunda. Kui tunned end superwoman'ina/superman'ina, saab kõik iseenesest korda, vastasel juhul tuleb pisut vaeva näha. Liikluses tuleks kindlasti tähelepanelik olla, sest õnnetus ei hüüa tülles!

—SÖNN—

[21 aprill – 20 mai]

Tähtede seis soosib Sõnne sel kuul enim — rahaprobleemid kaovad iseenesest, suhted vanemate-sõprade-tuttavatega lähevad ainult paremaks, mõne Sõnni ellu saabub See Õige ilma suuremate otsinguteta ning need Sõnnid, kel kaaslane olemas, elavad temaga harmoonilist suhteelu. Mida veel tahta? Üks "aga" siiski on - oma tervisele tuleks sel kuul tavapärasest suuremat tähelepanu osutada.

—KAKSIKUD—

[21 mai – 21 juuni]

Nagu alati, peavad ka kooli alguse puhul Kaksikute kaks poolt omavahel võitlust. Üks pool tahab nii väga kooli minna, teine aga puhkaks veel paar kuud. Tuleks proovida need kaks poolt omavahel kenasti läbi saama panna, sest muidu võib laiskus võimust võtta, mis ilmselgelt ei ole hea. Hea aeg investeeeringute tegemiseks ning lotomängimiseks, sest võidušansid on suured!

—VÄHK—

[22 juuni – 22 juuli]

Vähid hõljuvad koolialguspäänikast ja kooliasjade ostmise tuhinast kergelt läbi, just nagu hõljuksid nad helesinises ookeanis. Mitte miski ei suuda Vähke sel kuul endast välja viia, sest kool on nende jaoks justkui teine kodu. Suvel hoolega kogutud raha eest teevad Vähid septembris vägagi arukaid oste ning sõbrad-tuttavad saavad suuresti Vähkide tähelepanu osaliseks.

—LÕVI—

[23 juuli – 22 august]

Mitte kunagi ei ole halba ilma heata. Just see lause iseloomustab Lõvide jaoks käesolevat kuud ning alanud kooliaastat. Sama reegel kehtib ka suhetes kallima, sõprade-tuttavate ning vanematega. Tuleb lihtsalt halb hambad ristis ära kannatada. Rahaasjade-ge tegelemiseks on septembrikuu just õige aeg, seega tuleks tasuda ning sisse nõuda kõik vanad võlad.

—NEITSI—

[23 august – 22 september]

Neitsite jaoks on september see aeg, kus elu muutub päris palju. Need muutused ilmnevad siis, kui oskad seda kõige vähem oodata. Peamisteks muutusteks võivad olla töö - või elukoha, kooli ja isegi sõprusringkonna vahetus. Ära heida meelt - kapitaalsed muutused ei ole alati halvad! Võta elult kõik, mis vähegi võtta annab!

—KAALUD—

[23 september – 23 oktoober]

Tasakaalukate Kaalude jaoks kujuneb september küllaltki rahulikuks. Koolis ja tööl sujuvad asjad kenasti ning ka suhete kohalt ei saa nuriseda. Suvel leitud armastus võib küll käest libiseda, ent Kaalud võivad end lohutada sellega, et alati tuleb keegi uus ja veel parem. Suvel omandatud uued tarkused ja oskused kuluvad nüüd marjaks ära. Kaalud on sel kuul seltskonnas väga nõutud ning tähelepanu keskpunktis.

—SKORPION—

[24 oktoober – 22 november]

Skorpionid kipuvad sel kuul oma kaaslaste vastu väga õelad olema ning tihtipeale valusalt salva-ma, olenemata sellest, kas asi on seda väärt või mitte. Tasuks olla ettevaatlik ning oma sõnad ning teod enne läbi mõtlema, sest Skorpioni salvav keel võib kaasa tuua pingeid nii tööl, kodus kui ka koolis. Hea aeg oma kodu remondiks ja uute suhete loomiseks.

—AMBUR—

[23 november – 21 detsember]

Kellele ei meeldiks puhkus? Muidugi meeldib see kõigile ja keegi ei taha ju eriti kooli minna. Amburid kipuvad aga sel kuul just eriti laisad ja hajameelsed olema. Oma isiklikel asjadel tasuks kindlasti silm peal hoida, sest pikanäpumehed ei maga kunagi! Ja kui Amburid ei lange just varaste ohvriks, kaotavad nad sel kuul ise oma asju. Eriti suur oht on kaotada raha ning mobiiltelefone.

—KALJUKITS—

[22 detsember – 20 jaanuar]

Kaljukitsede jaoks on september hea aeg vaenlastega leppimiseks. Tähtede seis näitab, et rahulike läbirääkimiste abil suudavad Kaljukitsed ka mägesid liigutada. Sel kuul suudavad Kaljukitsed lubada endale rohkem luksust, kui ei iial varem, kuid ei tasuks kõiki oma säästusid koolipuhvetis kulutada, vaid kasutada raha mõistlike asjade jaoks.

—VEEVALAJA—

[21 jaanuar – 18 veebruar]

Kooli algus toob endaga kaasa uusi pingeid ja seda nii õppetöös kui ka eraelus. Mõni kena koolivend/kooliõde võib hakata Sulle silma tegema ning kallima olemasolul ei meeldi see talle kohe kindlasti, tema puudumisel püüab teie vahele kiilu lüüa aga keegi teine. Kui suvi on olnud töökas, ei ole Veevalajatel sel kuul rahaprobleeme, kui suvel on aga ainult rannas aega veedetud, pole see kuu just meeldiv.

—KALAD—

[19 veebruar – 20 märts]

Kuna Kalad on väga töökas ja aktiivne tähe märk, töötab kooli algus ainult head. Kui oled kooli vahetanud, tekivad uued tutvused kiiresti ning ka õpetajatega läbisaamine töötab heaks kujuneda. Armuasjades võib küll kehv kuu olla, ent see-eest on tööajad korras ning palgakõrgendus/ edutamine ei ole välistatud. Hajameelsus on Kaladele selle kuu märksõna!

Milline aasta-aeg oled sina?

Koostas Katharina Toomemets

1) Kuidas ennast iseloomustaksid?

- Tagasihoidlik, armas, hooliv
- Särav, lõbujanuline
- Tihtipeale halvatujuuline ja mossis
- Külm, halvustav

2) Kuidas veetsid oma suve?

- Sõpradega olles ja unistades
- Pidutsedes ja rannas vedeledes
- Enamasti istusid kodus
- Talve oodates ja oma lumelauda/ suuski vaadates

3) Kuhu Sa kõige meelsamini reisisid?

- Kuhugi, kus on hästi ilus loodus
- Maale, kus temperatuur on vähemalt +35
- Eesti sobib väga hästi
- Kindlasti mõnda lumisesse paika

4) Kuidas iseloomustaksid oma riietusstiili?

- Pisut boheemlaslik, kuid stiilne
- Mida vähem, seda uhkem
- Palju lohvakaid riideid
- Paksud kampsunid ja saapad, enamasti teksad

5) Milline spordiala Sind enim paelub?

- Jalgrattasõit
- Ujumine
- Ei ole eriline sportlane
- Suusatamine

KÕIGE ROHKEM A-VASTUSEID

Kui Sa oleksid aasta-aeg, siis oleksid Sa kindlasti KEVAD. Kevad on armumise, unistamise, lillede tärkamise ja harmoonia aeg ning kõik see peegeldub Sinust — Sa oled unistaja ja pisut boheemlaslik, Sulle meeldivad ilusad kohad ning Sa oled hooliv ja armastusväärne.

KÕIGE ROHKEM B-VASTUSEID

Sinu aasta-aeg on ilmselgelt SUVI. Sulle meeldib pidutseda, rannas lesida, ujuda ning sõpradega meeldivalt aega veeta. Suvi on ka Sinu riietuses ja iseloomus — Sa oled lõbus ja särav ning lühikesed püksid, seelikud, topid ja kerged jalanõud on Sinu jaoks asendamatud.

KÕIGE ROHKEM C-VASTUSEID

Sinu aasta-aeg on SÜGIS. Just samamoodi, nagu sügis on jahe, vihmane ning sombune, oled ka Sina selline - tõrjuv, jahe ning endassetõmbunud. Sügis kajastub ka Sinu riietuses ning olemuses — püüad jääda võimalikult märkamatuks ning halliks.

KÕIGE ROHKEM D-VASTUSEID

Sinu aasta-aeg on TALV. Sulle meeldib kõik lumega seonduv — suusatamine, lumelaud ning ilmselgelt on Sulle kõige rohkem meeltnööda reisisihiks kõrged mäed. Leiad end tihti koduaknast välja vaatamas ning esimest lund ootamas.

Balti III Noorteolümpiaad toimub Tallinnas

Guido Trees

2006. aastal toimus Kölnis asuva Kindergesundheitsgrenzenlos-Fonds (www.kggf.de) eestvedamisel esimene noorteolümpiaad Kölnis, kus kabe ja male välvvariantide kõrval oli peaalaks koroon (täpsemalt novus, mis on koroon läti laual - toim). Olümpiaad ei ole olnud pelgalt ajude ragistamise-sportlike etteastete üritus - sekka pakutakse erinevate kontsertide näol ka meelelahutust. Kölnis toimunud olümpiaadil anti teada, et 2007. aasta jõukatsumine toimub Riias. Mullusel üritusel anti aga korraldusjärg Eestile ning 26.- 28. septembril on kolmanda Balti Kinderolümpiaade võõrustajaks Tallinn.

Noorteolümpiaadi kavas on taas male ja kabe välvvariantid (vastavalt 5 ja 3 minutit mängijale partiis) ning novus (koroonamäng) ja rahvaste pall. Kõigile osalejatel on võimalus oma täpsust proovida ka nooleviskes (darts'is). Võistlused on kahes vanuseklassis - kuni 13-aastased ja kuni 16-aastased.

Jõukatsumine toimub Pirita Olümpiaspordikeskuses 27. septembril. Korraldajad ootavad osalemissuove kuni 10. septembrini, mille palume saata meilile koroon@hot.ee või helistada telefonil 52 78 829. •

Esialgne ajakava:

Reede, 26. september

17.00 Tallinna linna vastuvõtt
19.00 õhtusöök
20.00 delegatsioonide kohtumised, nimekirjade kontroll ja võistlusjuhendite täpsustamine

Laupäev 27. september

9.30 avamine Pirita purjespordikeskuse spordisaalis
10.00 koroon läti laual (novus), kuni 7 voo
10.00 kõikide delegatsioonide võistlejatele noolevisked, rahvaste palli alagrupid
12.00-13.30 lõuna
13.30 välvmale (5+5 min), 7 voo
15.30 välvkabe (3+3 min), 7 voo
17.00 võistluste lõpp
18.00-20.00 õhtusöögil võistlejate autasustamine, esindajate nõupidamine, Olümpiaadilinn 2009 väljakuulutamise
Pirita hotellis õõbijatele saun, ujula kuni 22.00

Pühapäev 28. september

8.00-10.00 hommikusöök
10.30 delegatsioonide kohtumised, tutvumine Tallinnaga (vanalinn, Toompea, Rocca al Mare vms)
Ärasõit

Microsoft annab õpilastele tasuta tarkvara

Bill Gatesi poolt aasta alguses avalikustatud programmi DreamSpark raames on alates augusti lõpust kõikidel Eesti õpilastel ja tudengitel võimalik ilma igasuguse tasuta kasutada Microsofti arendus- ja disainivahendeid. Microsofti uus algatus on suunatud kõikidele õppivatele noortele, kes on endale vormistanud ISIC kaardi.

Microsofti Eesti esinduse arendusplatvormi evangelist Andres Sirel ütles, et „DreamSpark annab kõikidele õppuritele ligipääsu professionaalsetele vahenditele, et arendada näiteks innovaatilisi Interneti- või mobiilseid rakendusi, kujundada ilusa disainiga ja animeeritud veebilahendusi või luua mõni lahe mäng Xboxi või arvuti jaoks“.

Free tools
to unlock your
creativity

Selleks, et saada osa DreamSparki pakutavatest programmidest, peab õpilasel olema ISIC Scholar või Student kaart. See, mis koolis õpitakse, ei ole oluline, sest tehnoloogilised vahendid ja nende oskuslik kasutamine on tähtis igas valdkonnas. Tarkvara allalaadimiseks tuleb minna aadressile www.dreamspark.com, kus saab Windows Live ID (MSN-i) kasutajanime ja parooliga ennast registreerida ning soovitud rakendused arvutisse tõmmata. •

Loe Õpilaslehte ka internetis

www.opilasleht.ee

Online on Õpilaslehe uus projekt, mis pakub võimalust igale Eesti noorele avaldada oma artikleid üleriigilises veebiväljaandes. Selleks, et saada OnLine-i oma kasutajat, tuleb saata enda ja kooli andmed aadressile online@opilasleht.ee

Liitunud kasutajatel on võimalus lisada regulaarselt postitusi noori erutavatel teemadel või oma koolis toimuva kohta. OnLine-i eesmärgiks on parandada koolide vahelist ja kooli sisest infovahetust, sest paljudes koolides pole endiselt koolilehti.

ISIC 15

Aasta oli siis 1993, kui Eesti Üliõpilaskonnade Liit sai endale õiguse ISIC kaarti väljastada. Sellest ajast on möödunud ei vähem ega rohkem kui 15 aastat!

Selle 15 aasta sisse on mahtunud palju: koostöö pangaga, osalus paljudes projektides, üritustesari ISICclub, magusad soodustused kaardiomanikele ja seda rida võib veel pikalt jätkata.

Inimesed muutuvad, noored muutuvad ja tudengielu muutub pidevalt, nii ei saa muutusterongist maha jääda ka ISIC, kellel on au presenteerida uut logo, mis sümboliseerib suurepäraselt ISICu olemust – maailma. See kaart on tõesti levinud üle maailma ning ühendab kõiki kaardiomanikke, kus iganes nad ka ei asuks. Nii et olge lahked, siin on meie uus logo! Pange tähele, et seda logo saab edaspidi kindlasti palju näha. Soovitame soojalt ka meie kodulehte külastada ja silmad-kõrvad lahti hoida, sest parimad ja veel paremad pakkumised kaardiomanikele on teel! •

AVASTA MAAILMA YFU-GA

RAHVUSVAHELINE ÕPILASVAHETUS
WWW.YFU.EE